

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2055
2,90 € | 10 FEBRER 2019

L'hora dels joves

Nois i noies
catalans s'apleguen
a Mataró per viure
la JMJ de Panamà

EDITORIAL I
EN PRIMER PLA, P. 3, 8-15

Entrevista a Mons. Jaume
Pujol pels seus 75 anys P. 20-23

MCS Arquebisbat de Tarragona

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte

Tel. 934 092 700

info@clubmes.cat

www.clubmes.cat

DEL 25 AL 29 DE MARÇ

MALTA

DEL 24 AL 29 D'ABRIL

Pasqua ortodoxa al LíBAN

DEL 9 AL 16 DE MAIG

Mesopotàmia Turca: Ruta per Terres Aramees

DEL 9 AL 20 DE MAIG

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

JULIOL

PERÚ

(Cuzco i Machu Pichu)

DEL 19 AL 28 DE FEBRER i

DEL 21 AL 28 DE MARÇ

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

20 AL 24 DE MAIG

30 MAIG AL 10 JUNY

23 AL 30 DE JULIOL

AGOST

5 AL 18 D'AGOST

SETEMBRE

OCTUBRE

NOVEMBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

DESEMBRE

PELEGRINATGE A PAMPLONA-VALL DEL
BAZTAN I SANTUARIS DEL PAÍS BASC

SENEGAL I GÀMBIA

GRÈCIA (PARRÒQUIA DE CARDONA SANT PAU i la
DESCOBERTA dels ORÍGENS de la CULTURA MEDITERRÀNIA)

CANADÀ

XINA ÈTNICA (LA RUTA DE SHANGRI-LA)

ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA

NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)

PESSEBRES DELS ABRUÇOS

CAP D'ANY A EGIPT

«Tu tens la clau»

Avui que els joves tornen a ser notícia arran de la recent Jornada Mundial de Panamà, no podem oblidar les situacions de risc en què es troben molts d'ells entre nosaltres. Projecte Home Catalunya (www.projectehome.cat) és una ONG catalana creada el 1995 per al tractament, la prevenció i la sensibilització de les addiccions. Des de la seva creació ha atès més de 22.000 persones amb problemes de drogues. Exerceix com a ONG de caràcter consultiu davant les Nacions Unides. Ara ha inaugurat a Tortosa «Tu tens la clau», una exposició itinerant de prevenció de drogues a les Terres de l'Ebre que durant el 2019 visitarà una dotzena de municipis d'aquelles contrades. Coorganitzada per la xarxa de Biblioteques Públiques de Catalunya, té com a objectiu conscienciar els més joves, i el conjunt de la població, sobre els riscos de les drogues.

La mostra vol fer reflexionar els joves sobre qüestions com ara les emocions, els valors o la comunicació, que poden incidir en el consum de les drogues. Es tracta d'oferir les claus per a una vida més plena, saludable i lliure de conductes de risc. Es basa en cinc portes que cal explorar per tal d'aprofundir en l'autoconeixement i que conviden a reflexionar a través de la interacció, oferint claus per obrir-les. Els temes que tracten cadascuna de

les portes són les emocions, els pensaments, els valors, els plaers i la comunicació. Tot i que centrada en un primer terme en els joves i les seves famílies, l'exposició vol arribar també al públic general per abordar conductes de risc sovint invisibles, perquè compten amb l'acceptació social, com ara l'abús del consum d'alcohol.

Des que Projecte Home va obrir el Servei d'Atenció de les Addiccions a les Terres de l'Ebre, el novembre de 2015, s'ha vist la importància de treballar en la prevenció del consum d'alcohol i altres drogues en aquest territori, sobretot entre els adolescents i joves. L'última enquesta ESTUDES 2016/2017, del Ministeri de Sanitat, indica que entre els estudiants de 14 a 18 anys, en el darrer any, un 75,6% va consumir alcohol, un 34,7% tabac i un 26,3% cànnabis. Entre d'altres conclusions que mereixen atenció, hi ha l'increment de l'ús compulsiu d'internet o l'extensió de substàncies estimulants per millorar el rendiment en l'estudi sense recepta de cap metge.

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

16

Opinió

19

Vida eclesial

28

La veu dels pastors

30

Bíblia

32

Litúrgia

34

Espai lectors

36

Cultura

39

Laudato Si

41

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

En record de Mons. Traserra

PÀGINA 24

38

«Godspell», el musical

Ajuda per a Haití

PÀGINA 26

Esglésies a la ciutat

PÀGINA 36

47

Lita Alvarez

La setmana en tuits

ANNA ROIG @ANNAROIG

Cap de Comunicació de Càritas Barcelona

Hem celebrat l'inici dels 75 anys de Càritas amb una missa a la @sagradafamilia plena de la família de @caritasbcn

JAVIER MENÉNDEZ ROS

@JAVIERMROS

Director d'Ajuda a l'Església Necessitada a Espanya

Confirmada l'absolució d'Àsia Bibi al Pakistan. Finalment podem donar una bona i justa notícia per als cristians del Pakistan!

JORDI TURULL I NEGRE

@JORDITURULL

Diputat de JuntsxCat

Voldria ser al funeral del bisbe Jaume Trasserra. El vaig admirar per la seva bondat i la seva saviessa. Va ser un home de conviccions profundes i sé que ens ha tingut en el seu pensament durant tots aquests mesos de presó. DEP

IMMA AMADEO

@IMMAAMADEOG

Periodista

Obrint el focus. Mentre no assumim que l'abús sexual és un problema greu de la societat, no només de l'Església (que també), no avançarem. Hi ha abús sexual en escoles, en famílies, en clubs esportius, de lleure... a tot arreu. I com a societat cal abordar-ho junts

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordinador d'informatius

Cartes obertes

El programa *L'Obrecartes* es torna a emetre, des del 8 de febrer, els divendres a les 19.30 h, en substitució de *Xirinacs avui*, que havia ocupat aquesta franja des del setembre i ha completat el seu cicle. Aquest espai, dirigit per Jordi Carretero i presentat ara per Joan Trias, explica històries reflectides en les cartes tradicionals, cosa que permet descobrir el fons, els sentiments, la personalitat i el pensament de molts homes i dones. La bústia, per tant, s'ha reobert amb la comunicació epistolar com a protagonista a través de la història i del present. Aquesta mitja hora setmanal de ràdio vol mantenir l'esperit amb què va completar la temporada 2017-2018, aleshores els diumenges al vespre. Ara s'ha iniciat nova etapa amb el cap de setmana per endavant, per seguir gaudint de missatges profunds.

La idea és potenciar l'entrevista com a «gènere que pot obrir també moltes cartes». Es poden enviar cartes a obrecartes@radioestel.cat o al carrer Comtes de Bell-lloc, 67, 08014 de Barcelona.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Les monges medievals també il·lustraven manuscrits: això és el que es desprèn d'una curiosa troballa en una canònica alemanya. Segons les anàlisis, l'inusual color blau del càlcul dental incrustat a les dents d'una monja del segle XI es deu al lapislàtzuli, un valuós mineral que es feia servir per decorar llibres. Els científics han arribat a la conclusió que aquest material es va anar acumulant lentament a les dents de la il·lustradora cada vegada que aquesta humitejava amb els llavis la punta del pinzell.

L'efemèride de la setmana

12 de febrer del 2016:

a l'Havana, trobada del papa Francesc i el patriarca ortodox rus Kiril, la primera des del cisma de l'any 1054.

JOSEP GIL
Prevere

Estic convençut que Déu m'ha confiat un gran tresor (que és el meu ministeri), però que porto aquest tresor en gerres de terrissa

PENSANT-HO MILLOR

«I sobre aquesta pedra...»

Segurament que no us costarà d'acabar la frase: «edificaré la meua Església.» La frase sencera és a Mt 16,18, i és la resposta de Jesús a la confessió de fe de Pere, i és aquesta confessió de fe de Pere la pedra o el fonament de l'Església fundada per Jesús; en definitiva, és la persona de Pere.

Crec que val la pena d'escoltar el comentari de Chesterton: «Quan Crist en un moment simbòlic establí la seva gran societat, no trià com a pedra angular ni el brillant Pau, ni el mateix Joan, sinó un mentider, un esnob, un covard — en una paraula, un home. I damunt d'aquesta pedra Ell ha edificat la seva Església, i les portes de l'infern no han prevalgut en contra d'ella. Tots els imperis i reialmes de la terra han caigut, per mor d'aquesta inherent i contínua feblesa, que foren fundats per homes forts i damunt homes forts. Però aquesta cosa única, l'Església cristiana històrica, fou fundada damunt un home feble, i per aquesta raó és indestructible. Perquè cap cadena no és més forta que la seva més feble anella.»

Chesterton no fa res més que valer-se d'una paradoxa, una paradoxa que és fàcil de descobrir en

la nostra experiència diària. No és contra una fortalesa on s'estavellen tots els reialmes de la terra, sinó contra la feblesa que, així, es mostra més forta que totes les fortaleeses. No sé si a vosaltres, però a mi em convé recordar-ho, i com més gran em faig, més. I em refereixo a totes les fortaleeses i a totes les febleses, les de dins de l'Església i les de fora, les de cadascun de nosaltres, i les del nostre país, i les del món dels rics i poderosos i les del món dels pobres i dels humils. Jo, personalment, només puc gloriar-me de la meua feblesa. N'estic convençut, i cada vegada més, que Déu m'ha confiat un gran tresor (que és el meu ministeri), però que porto aquest tresor en gerres de terrissa; i afegeixo, tot copiant Pau (a 2Co 4,7), «perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de mi mateix».

UN NOU LLINDAR

Igualtat i dignitat

L'educació serà la solució i el repte més important per creure en la igualtat i en la dignitat de les persones

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

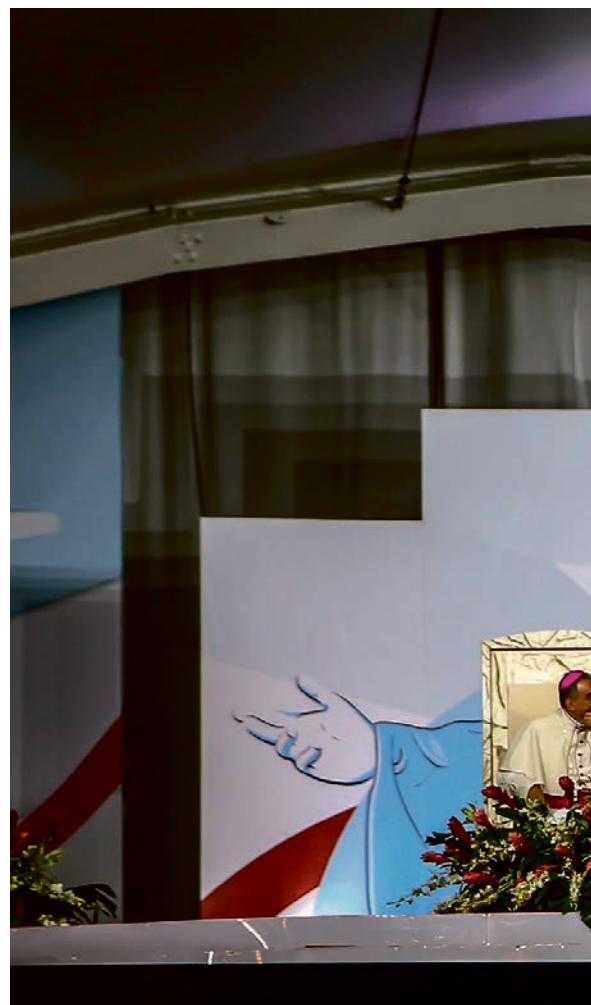
La igualtat entre els éssers humans i la seva dignitat, a més de la igualtat i la dignitat que els identifica, comença en el reconeixement que tota persona fa de l'altra i la seva voluntat de defensar-la i estimar-la. És el deure fonamental que correspon als drets que cadascú té. Quan en la campanya de Mans Unides apareix la dona del segle XXI i la descriu com «ni independent, ni segura, ni amb veu», afegint-hi encara la informació que «una de cada tres dones d'avui no és com te l'imagines», hom pensa en l'incompliment dels drets humans en la majoria de països on seria possible tot el contrari si les polítiques que dominen s'hi complissin. L'educació serà la solució i el repte més important per creure en la igualtat i en la dignitat de les persones.

Mans Unides compleix 60 anys lluitant contra la fam i la pobresa. No hi ha dubte que ha crescut en sensibilitat social i amb ajudes puntuals en constants campanyes de mentalització. L'any 2017 es van recaptar més de 48 milions d'euros i es van aprovar 570 projectes de desenvolupament a 59 països, projectes socials, educatius, sanitaris, agrícoles i a favor de la dona. El fet de la transparència de comunicació i el relat dels projectes realitzats

ha fet créixer sempre la credibilitat en una acció solidària que s'havia d'estalonar i promocionar en tot moment. Quan es dona aquesta informació i es manté el caliu al llarg de l'any, el resultat —tant de mentalització com de recursos— està assegurat. No ens hem de cansar de treballar a favor de la igualtat i la dignitat quan molts drets continuen sent vulnerats i afecten milions d'éssers humans.

La nostra resposta, aquí, necessita tanmateix la coherència amb què hem de viure. L'actitud reivindicativa de drets només té sentit si, entre nosaltres, la seva pràctica —la de tots els drets humans— està a l'ordre del dia de la nostra forma de pensar, de fer i d'educar. Quan una trentena de persones té el mateix que la resta de la humanitat, quan 1.300 milions d'éssers humans a hores d'ara són les escandaloses xifres de la pobresa radical, hem de despertar-nos de la indiferència amb què ho mirem i de la inacció amb què no ho afrontem. El repte de la «globalització del bé» ens obliga com la caritat, que és la resposta urgent del cor que escolta amb fe la crida que ens ve de Déu mitjançant els qui més pateixen, els qui ens fan arribar el seu clam perquè hi responguem. Ho esperen!

Joves en sortida

**En la Jornada Mundial de la Joventut
el Papa anima a ser «influencers»
de Déu**

Un moment
de la vetlla
de pregària.

PAPA FRANCESC

«Amb Maria, seguïu dient “sí” al somni que Déu va sembrar en vosaltres»

«Us demano que no deixeu refredar el que heu viscut aquests dies. Torneu a les vostres parròquies i comunitats, a les vostres famílies i amics, i transmeteu aquesta experiència, perquè d'altres puguin vibrar amb aquesta força i il·lusió que teniu. Amb Maria, seguïu dient “sí” al somni que Déu ha sembrat en vosaltres.» Amb aquestes paraules el Papa acomiadava els joves participants a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), celebrada a Panamà del 23 al 28 de gener, i que ja ha cedit el testimoni a Lisboa per a l'any 2022.

Durant la mateixa clausura Francisc animava els joves a involucrar-se a somiar i treballar el demà, i a no deixar que els seus somnis s'adormin, «perquè vosaltres, estimats joves, no sou pas el futur, sinó l'ara de Déu». I afegia: «No sempre creiem que el Senyor ens pugui convidar a treballar i a enfangar-nos les mans amb Ell en el seu Regne de forma tan simple però contundent» i advertia que «un Déu proper i quotidià, amic i germà ens demana aprendre de proximitats, de quotidianitat i, so-

bretot, de fraternitat».

Segons el Pontífex, «voler domesticar la Paraula de Déu és cosa de cada dia. Fins i tot a vosaltres, estimats joves, us pot passar el mateix cada vegada que penseu que la vostra missió, la vostra vocació, fins i tot la vostra vida, és una promesa només per al futur i que no té a veure amb el vostre present. Com si ser jove fos sinònim de sala d'espera de qui espera el torn de la seva hora». El Papa els recordava que «Déu us convoca i us crida a les vostres comunitats i ciutats a anar a la recerca dels vostres avis, de la vostra gent gran; a posar-vos drets i juntament amb ells prendre la paraula i posar en acte el somni amb què el Senyor us ha somiat».

Sobretot, insistia el Papa, «sentiu que teniu una missió i enamoreu-vos, que això ho decidirà tot. Ho podem tenir tot, però si falta la passió de l'amor, ens faltarà tot. Deixem que el Senyor ens enamori! Per a Jesús no hi ha un “mentrestant”, sinó amor de misericòrdia que vol fer niu i conquerir el cor. Ell vol ser el nostre tresor, perquè no és un “mentrestant” en la vida o

Participació de Mons. Vives

L'arquebisbe d'Urgell i president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, Mons. Joan Enric Vives, també va participar en la JMJ de Panamà. Dues van ser les catequesis preparatòries que va impartir Mons. Vives als joves: *Soc aquí, Senyor!* i *Soc l'esclava del Senyor* a les parròquies de Sant Judes Tadeu i a la basílica de Sant Joan Bosco, respectivament.

En declaracions a diferents mitjans de comunicació internacionals, Mons. Vives destacava com el papa Francesc és un mestre i un estímul per als joves perquè aconseguix connectar-hi i els anima a ser generosos en el seguiment de Crist.

moda passatgera, és amor de lliurament que convida a entregar-se. És amor proper, real».

L'exemple de Maria

En la vetlla de pregària i adoració de la JMJ, amb cançons, lloances i testimonis dels joves, el Papa deia que «la salvació que Déu ens regala és una invitació a ser part d'una història d'amor». La vida que Déu ens ofereix no és una salvació penjada «del núvol», ni una aplicació nova, ni tècniques d'autosuperació, «tampoc no és un tutorial amb el qual es pugui aprendre l'última novetat».

Fent al·lusió al lema de la JMJ, «Soc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules», destacava la figura de Maria, a qui Déu va convidar a formar part d'aquesta història d'amor: «La jove de Natzaret no sortia a les "xarxes socials" de l'època. No era cap "influencer", però sense voler-ho ni buscar-ho es va tornar la dona que més va influir en la història» i la descrivia com la «influencer» de Déu, per la qual cosa animava els joves a dir «sí» i «a deixar que Déu em renovi alguna cosa dins del cor».

El Papa preguntava als joves: «Us sentiu portadors d'una promesa? Maria, sens dubte, tenia una missió molt difícil, però les dificultats no eren una raó per dir "no".» Per a Francesc, «dir "sí" com Maria a aquesta història d'amor és dir "sí" a ser instruments per construir, als nostres barris, comunitats eclesials capaces de trepitjar la ciutat, abraçar i teixir noves relacions. Ser un "influencer" al segle XXI és ser custodis de les arrels, custodis de tot allò que impedeix que la nostra vida es torni gasosa, que la nostra vida s'evapori en el no-res».

Com és habitual en cada JMJ, també va tenir lloc un Via Crucis. Al llarg de les 14 estacions es va exposar la realitat llatinoamericana, fent un recorregut pels diferents països.

El papa Francesc tancava el Via Crucis amb una reflexió en què repassava tots els dolors de la nostra vida contemporània i demanava als joves no deixar-se «anestesiar» per una societat que «consumeix i es consumeix, que ignora i s'ignora en el dolor dels seus germans». I oferia als joves mirar Maria, «dona forta», i a aprendre d'ella «a estar al peu de la creu, amb la seva mateixa decisió i valentia, sense evasions ni miratges».

El Via Crucis va repassar la realitat llatinoamericana.

El Papa va demanar als joves viure l'avui.

Al final del Via Crucis Francesc subratllava: «Volem ser una Església que sosté i acompanya, que sap dir "Soc aquí" en la vida i en les creus de tants crists que caminen al costat nostre. Volem ser l'Església que propiciï una cultura que sàpiga acollir, protegir, promoure i integrar; que no estigmatitzi i encara menys generalitzi en la més absurda i irresponsable condemna d'identificar tot emigrant com a portador de mal social. (...) Ensenyeu-nos, Senyor, a estar drets al

peu de la creu, al peu de les creus; desperteu aquesta nit els nostres ulls, el nostre cor, rescateu-nos de la paràlisi i de la confusió, de la por i de la desesperació.»

Un altre moment destacat de la JMJ va ser la visita del Papa a la presó de menors, on animava els joves reclusos a «lluitar per buscar i trobar els camins d'inserció i transformació».

Tots els discursos de Francesc a Panamà estan disponibles a la pàgina www.vatican.va.

«Sentiu que teniu una missió i enamoreu-vos. Si falta la passió de l'amor, faltarà tot. Deixem que el Senyor ens enamori!»

«Volem ser l'Església que propiciï una cultura que sàpiga acollir, protegir, promoure i integrar»

El clam dels joves indígenes

Amb una crida dels joves indígenes a respectar la diversitat, la seva cosmovisió i manera de viure, acabava la Trobada Mundial de la Joventut Indígena, un esdeveniment que precedia la JMJ i que, per primera vegada, s'efectuava amb el propòsit de compartir la fe en Jesucrist des de la riquesa mil·lenària de les cultures indígenes.

Del 17 al 21 de gener es van poder sentir testimonis de joves que van analitzar els greus problemes que afronten les comunitats indígenes a diferents parts del món. La joventut indígena demanava als governs i a la societat que se'n reconeixin i demarquin els territoris, i es mantinguin com a prioritat la necessitat de proporcionar una educació que respecti i reconegui que es tracta de cultures diferents amb riqueses i savieses pròpies.

Aquestes demandes també s'adrecen a l'Església perquè creï els espais apropiats per viure la seva espiritualitat des de l'herència dels avis i respectant les teologies particulars.

Les delegacions de Joventut celebren la seva pròpia JMJ a Mataró en profunda comunió amb el Papa i amb els joves d'arreu del món

L'esperit de la JMJ de Panamà arriba a Catalunya

MACIÀ GRAU

Mataró

Fotos: Agustí Codinach

La celebració de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) és un dels esdeveniments més importants i positius per a qualsevol jove que vulgui compartir la seva vivència de fe i trobar-se amb el Senyor. La JMJ de Panamà ho ha exemplificat a la perfecció, ja que va aconseguir reunir més de 650.000 joves d'arreu del món, de la mateixa manera que va passar en les anteriors edicions, celebrades a Cracòvia i Colònia.

Malauradament, aquest nombre encara seria més alt si no fos per l'elevat cost del viatge que suposen certs trajectes, que fa que molts s'hagin de conformar a seguir la JMJ des de casa. Aquest ha estat precisament el cas de la majoria de joves catalans aquest any que, després de poder gaudir de les dues JMJ més recents, van trobar en la distància un obstacle que els va fer impossible viatjar a Panamà.

Lluny de veure aquesta situació com un impediment, des del moment en què les delegacions de Joventut catalanes van veure que era inviable anar fins a aquest país de Centreamèrica, van posar en marxa una iniciativa que tenia un objectiu clar: portar l'esperit de la JMJ a Catalunya.

Per fer-ho, es va decidir que es faria una JMJ paral·lela a la de Panamà, a petita escala, però que reuniria els mateixos valors i que permetria als joves formar part de la Jornada des de la distància. D'aquesta manera es va crear la JMJPANAMA.CAT, que es va celebrar el cap de setmana del 26 i 27 de gener a Mataró i va aconseguir aplegar gairebé 500 joves d'arreu del territori.

La JMJ de Mataró, una injecció d'alegria i de fe per als joves

Igual com passa a les trobades dels Aplecs de l'Esperit, un dels

principals al·licients de la JMJ de Mataró va ser l'oportunitat que van tenir els joves cristians de conèixer gent d'altres comunitats per compartir la seva comunió amb Déu, com va explicar Eduard Bauló, un dels organitzadors de la Jornada i membre de la delegació de Joventut de Barcelona: «És molt important el fet de trobar-se amb més joves cristians, perquè els que han vingut vegin que no són els únics, que hi ha més joves i adolescents que també creuen en Déu i el segueixen.»

Precisament, aquesta idea de gaudir de l'encontre va ser la que més va destacar el bisbe auxiliar de Barcelona Antoni Vadell durant l'acte de benvinguda a la JMJ de Mataró: «Avui estem fent un gest de profunda comunió, amb Mataró però també amb el Papa i els joves de tot el món. Us convido a gaudir de la festa perquè el Senyor també gaudia de la vida, de l'encontre.»

Seguint la voluntat del bisbe Vadell i dels organitzadors, la dinàmica de tota la JMJ de Mataró va ser la de recrear l'ambient festiu que es viu a les Jornades Mundials de Joventut: «Hi ha hagut moments de

ANTONI VADELL

«És un signe molt interessant veure tots aquests joves, entregats, i que han descobert un secret, que és que Déu els estima»

EDUARD BAULÓ

«És molt important el fet de trobar-se amb més joves cristians, perquè els que han vingut vegin que no són els únics, que hi ha més joves i adolescents que també creuen en Déu i el segueixen»

catequesi, de música i de pregària. Hem intentat reproduir tot el que és la JMJ, perquè pugui ser un tast per als que no hi han anat mai», va manifestar Bruno Bérchez, delegat de Pastoral de Joventut de Barcelona. El mateix Bruno ha estat un dels principals artífexs d'aquesta iniciativa, que va definir com una jornada preparatòria: «Això ha estat una preparació per quan anem a la JMJ de Portugal. Els joves han pogut veure que això de ser cristià és una bojeria compartida i han viscut experiències i moments que els ajudaran a créixer.»

Una Jornada formada per detalls

«El més interessant serà que quan s'acabi la JMJ de Mataró puguem obrir la nostra maleta i veiem tot el que ens n'hem emportat. Veureu que ens emportarem molts detalls; aquell somriure, aquell gest, aquella pregària o una reflexió... per això us convido a estar molt atents i oberts.» Aquestes paraules, que va utilitzar el bisbe Vadell per donar la benvinguda als joves que van anar a Mataró, descriuen a la perfecció l'essència del cap de setmana, ple

d'activitats i experiències fetes per apropar-los a Déu.

La Jornada va començar el dissabte 26 de gener al migdia, amb un acte d'acollida a l'escola Sant Josep de Mataró, que va ser el centre neuràlgic de la JMJ, on els joves van dinar i posteriorment també dormir. La germana Ester, directora del col·legi, va explicar que el muntatge va ser tot un repte: «L'organització ha estat una mica complicada perquè han vingut gairebé 500 joves de tot Catalunya, però amb l'ajuda de tots els voluntaris ho hem fet possible.»

Després de la benvinguda, els joves es van traslladar al Parc Central de Mataró, on van fer una gimcana dedicada a la figura de Maria i centrada en la cultura llatinoamericana. Aquesta activitat, que va comptar amb la participació de diversos testimonis, va permetre als joves participar en jocs que els van ajudar a aprofundir en les virtuts de Maria i en la realitat de la fe dels joves llatinoamericans.

Posteriorment, per assimilar els continguts apresos, es va impartir la catequesi del Papa «Faci's en mi segons la teva paraula», que va anar seguida de treballs en grup. Al ves-

pre, després de sopar a l'escola dels Salesians, la música va prendre el protagonisme i es va organitzar un concert amb DJ, que va finalitzar amb una vetlla de pregària.

Un dels moments més emotius de la Jornada, però, es va viure just abans d'anar a dormir, quan els joves van poder connectar en directe amb la Vigília de la JMJ de Panamà a través d'una pantalla gegant.

El diumenge, seguint la dinàmica del dia anterior, es van organitzar diversos tallers, que aquesta vegada van anar relacionats amb la figura d'alguns sants llatinoamericans, com per exemple Mons. Óscar Romero. Els tallers van constar de danses típiques, jocs tradicionals i altres activitats relacionades amb conèixer la cultura d'aquest territori.

Ja al migdia, tots els joves i organitzadors van anar a la basílica de Santa Maria on van participar en l'eucaristia d'enviament que va presidir el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona.

Un exemple per a tot Catalunya

Bruno Bérchez, en tot moment, va agrair la presència dels joves a Mataró. I és que tot i aconseguir reunir 500 joves de tot Catalunya

per celebrar la seva pròpia JMJ, molts participants van creure que el nombre encara hauria pogut ser molt més alt. Aquest és el cas del Joan, un seminarista que coordina un grup de *Life teen* de Valldoreix i que va portar 25 joves a la jornada: «Hauriem de ser molts més, avui dia costa una mica moure els joves.» Per entendre i revertir aquesta situació, el bisbe Vadell va explicar que s'hauria de prestar més atenció al que va anomenar Església minoritària: «És cert que comparat amb tot Catalunya som una minoria, però els que han vingut ens estan dient que en aquesta Església minoritària hi ha joves que estan seguint el Senyor i que hi ha un nou escenari en el moment actual.»

Per tal d'aconseguir animar més joves, el mateix Vadell va destacar la importància de l'exemple que van donar tots els participants a la jornada: «Poden ser un exemple per als altres joves que no han vingut. És un signe molt interessant veure tots aquests joves, entregats, i que han descobert un secret, que és que Déu els estima.» Com va explicar el bisbe auxiliar de Barcelona, amb la celebració de la JMJ de Mataró «el Senyor ha parlat als joves, però també ha parlat a tot Catalunya a través dels joves».

BRUNO BÉRCHEZ

«Els joves han pogut veure que això de ser cristià és una bogeria compartida i han viscut experiències i moments que els ajudaran a créixer»

XAVIER MORETÓ

Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

PUNT DE VISTA

Theilhard de Chardin, fe i natura

El 5è capítol del temari d'enguany ens parla d'una figura cabdal del segle passat. Certament, el pensament de Theilhard de Chardin ha estat de gran influència en el nostre temps, especialment pel que fa a la comprensió de la natura com a obra creadora de Déu. Les seves idees no van estar exemptes de polèmica, fins i tot de sospita de la mateixa Església. Tanmateix és una bona ocasió per aprofundir també nosaltres en les seves idees i en el testimoni de fe que ens ofereix.

En la nostra reunió d'animadors de Vida Creixent vam tractar el tema i ens proposàrem d'entrar una mica més en l'experiència de Déu per la natura. La pregunta és senzilla: qui ha contemplat algun cop una posta o una sortida de sol? De

ben segur que alguns dels membres dels nostres grups ho han fet. Quan som capaços de fer aquesta contemplació des de la fe llavors podem «veure» amb la fe, que és el que fa Chardin. Tanmateix, encara podem anar una mica més enllà: podríem convertir la nostra contemplació en pregària? Com deia Mn. Rovira Belloso: «La pregària és molt més que demanar i donar gràcies. Pregar és entrar en comunió amb Déu.» I quina manera més adient de fer-ho que contemplar-lo en tot el creat,

L'harmonia que veiem en la natura és diferent de nosaltres però també nosaltres hi som

en la seva obra? Certament, en la natura hi ha una perfecció que no és la nostra. L'harmonia que veiem és diferent de nosaltres però també nosaltres hi som. Ens diu el llibre del Gènesi: «Al final de cada dia Déu veié que era bo... i al final de tot Déu veié que era molt bo.»

Déu en la natura. Pot ser una bona oportunitat per refermar la nostra fe, de «veure» Déu en tot el creat i, encara, en tot el que ens envolta: les persones, les situacions, la vida... Potser així ens adonarem que no hi ha casualitats, que, com ens diu sant Pau, «tot ve d'Ell, tot s'encamina cap a Ell» i aquest «Ell» és Jesús, el mateix que l'evangelista Joan diu que ja era present en el moment de la creació. Però això ja és per a nota...

MIRADA AL MÓN

Israel: Estat-nació del poble jueu

La llei *Israel: estat-nació del poble jueu* (aprovada el juliol passat amb 62 vots a favor, 55 en contra i dues abstencions) ha suscitat una gran polèmica i oposició nacional i internacional, inclosa la de moltes institucions jueves arreu del món.

Aquests dies nombroses associacions de drusos de Galilea, que són una secta musulmana de segles arrelada al país, fan protestes davant de les cases de polítics israelians demanant l'anul·lació de la llei o fer-ne algunes esmenes per tal que s'hi digui clarament que tots els ciutadans d'Israel són iguals i tenen els mateixos drets. Si no és

Les minories no jueves d'Israel queden ignorades i, per tant, discriminades en la nova llei

així, les minories no jueves d'Israel queden ignorades i, per tant, discriminades.

El mateix Patriarcat llatí de Jerusalem va declarar: «Aquesta llei és causa de gran preocupació. Promulgada en aparença per motius polítics interns, mentre defineix Israel com l'estat-nació del poble jueu, no ofereix cap garantia constitucional per als drets dels autòctons i de les altres minories que viuen al país. Els ciutadans palestins d'Israel, que constitueixen el 20% de la població, hi queden totalment ignorats. És inconcebible que una llei constitucional ignori un segment sencer de la població com si els seus membres mai no haguessin existit. Aquesta llei envia un senyal inequívoc als ciutadans palestins d'Israel tot comunicant-los que en aquest país no són a casa seva.»

Aquesta llei discriminatòria no re-

flecteix el que diu la Resolució 181 de l'Assemblea General de les Nacions Unides ni la mateixa Declaració d'Independència de l'estat d'Israel, que afirmen la completa igualtat de tots els ciutadans del país. Contradiu igualment la llei fonamental israeliana del 1995 *Dignitat humana i llibertat*, que garanteix explícitament el respecte i la dignitat de cada persona.

«En altres paraules —afirma el Patriarcat llatí—, aquesta llei diu que els drets dels jueus i dels àrabs no són iguals i refusa de reconèixer l'existència mateixa dels darrers.»

Israel viu un moment convulsiu i incert davant de les noves eleccions del mes d'abril. El nou govern podrà decidir sobre aquesta llei. Tots desitgem que es pugui redactar amb total sintonia amb els drets humans de tots els ciutadans i amb l'esperit democràtic d'avui dia.

JOAN MARIA VERNET

Salesià a Jerusalem

SABER ESCOLTAR

Josep d'Egipte

L'Escriptura conté narracions magnífiques, plenes de tensió dramàtica, que arriben al cor. Mereix una gran atenció la història de Josep, un dels dotze fills de Jacob, que fou venut, per enveja dels seus germans, a uns mercaders que anaven cap a Egipte. La saga comença al capítol 37 del Gènesi.

Josep passà a Egipte veritables peripècies. Però, la sort va canviar, de manera que esdevingué el primer ministre del país. Una gran fam desolà Canaan. Els fills del patriarca van anar a comprar blat al país del Nil. A Egipte, els fills de Jacob tingueren un gran ensurt: el funcionari que els atengué era el germà. S'espanten i passen por. A la inversa, l'actitud de Josep, que reporta l'Escriptura: «Josep plorava mentre es-

coltava les paraules dels germans.»

Josep, malgrat la ignomínia dels germans, els rebé amb els braços oberts. És una persona de cor generós que perdona i no guarda rancúnia. «Els germans havien de creure en la seva capacitat de perdonar.» Però, no es fien del seu germà. Fins i tot temen que, després de la mort del pare, encara es vulgui venjar.

El cardenal Martini sap unir admirablement l'Antic i el Nou Testament. Conjuga, amb lucidesa, els temps de l'anunci amb els de la realitat. Per aquesta raó, escriu que la nostra actitud envers Jesús es pot assemblar. «Sempre que ens sentim decaiguts i desanimats, tenim la impressió que ni el mateix Déu és capaç de confiar en nosaltres! Instintivament, com els germans de Josep, que descon-

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

fiaven d'ell, s'han invertit els termes: Jesús és capaç de confiar en nosaltres. L'hem desil·lusionat i pensem que, per culpa nostra, la relació amb Ell s'ha trencat.»

Jesús ens perdona, no es cansa de nosaltres. Hem de conèixer el Senyor. «És importantíssim... que jo em conegui i que conegui Déu i que sàpiga que Ell em coneix sempre.» No tinguem por ni de Jesús, ni dels altres, ni de l'Església que, pel poder benefactor del Fill venut, asotat, mort i ressuscitat és el Pastor de les nostres ànimes.

Jesús sempre ens perdona i no es cansa mai de nosaltres

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Faig servir i no m'oposo a l'*smartphone*, però no em deixo dominar. El porto sempre a sobre perquè, en qualsevol lloc, puc respondre si algú sol·licita el meu servei. El que no accepto és caure en una dependència que no es mereix, perquè tot s'hi acumula i, si es perd o s'espantia, el propietari se sent la persona més desgraciada del món.

Sempre hi ha hagut algun objecte que, qui no el té, se sent discriminat. En altres temps era una pilota, una bicicleta i, fins i tot, una ploma estilogràfica. Aquest petit artillugí dividia els alumnes. Quan entraves en una classe de seguida se n'evinciava la situació econòmica. Els més necessitats disposaven d'un plomí amb mànec i un tinter i, els de família benestant, es distingien per

A PROPÒSIT DE...

Telèfon (5)

la ploma de marca, de llapis Faber o d'una Parker. Una jove m'explicava que, a la seva classe, era l'única que no tenia mòbil i que vivia una situació desgraciada i amarga.

Deixar que el mòbil es faci l'amo i senyor i caure en l'abstracció, mirant-lo contínuament, és inhumà.

Jo he prescindit del matrimoni, de la paternitat i dels plaers d'una companyia femenina, però no vull ser esclau d'un aparell, encara que n'admiri la tecnologia. Quan l'obro i,

Deixar que el mòbil es faci l'amo i senyor i caure en l'abstracció, mirant-lo contínuament, és inhumà

en veig les «entranyes», quedo embadalit: els condensadors de tantal diminuts, l'extracció del qual segurament ha suposat una feina molt injusta de menors, els cristalls de quars, la domesticació d'oscil·lacions de freqüències, el petit micròfon de condensador, el xip misteriós capaç d'emmagatzemar-ho tot, la pila petita de gran capacitat... Ho miro i recordo els electrolítics tan grossos, i com les transmissions de ràdio fugien i el quars les disciplinava, els micròfons de carbó, les piles de Leclanché... Quedo meravellat veient-ho i recordant-ho. El porto a la butxaca per utilitzar-lo quan calgui, sigui com a telèfon, com a agenda, enciclopèdia o text de pregària. Cada cosa al seu temps i, si convé, sense sentir-me'n esclau.

SIGNES D'AVUI

El pas següent

Vivim immersos en una espiral política i social de dos moviments cada vegada més perillosa. El primer moviment causa conseqüències nefastes. Si el segon moviment entra en joc a manera d'un volcà en erupció, la tragèdia està servida. Les primeres pàgines del Gènesi m'ajuden a il·lustrar simbòlicament això que dic.

Quan Déu va col·locar Adam al paradís terrenal li va donar un manament: «Pots menjar dels fruits de tots els arbres del jardí. Però no mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, tingues per cert que moriràs» (Gn 2,16-17). Aquest fruit prohibit correspon en el nostre àmbit jurídic a l'article 155 de la Constitució. La serp, el diable, que Jesús anomena «el pare de la menti-

da» va prometre a Adam i Eva que, si en menjaven, «se us obririen els ulls i seríeu igual com déus». Que aquest article estigui a la Constitució no significa que s'hagi d'utilitzar. Els polítics s'han fet els desentesos al missatge de la societat i dels mateixos bisbes sobre el diàleg i la recerca de la concòrdia. L'aplicació, de legalitat constitucional dubtosa, ha agreujat el problema, però els que l'han aplicat es creuen déus. Amenacen d'aplicar-lo, fins i tot de manera indefinida. L'orgull d'estar per sobre del bé i del mal. Vèncer sense

Quin paper correspon a les comunitats cristianes en aquest moment històric?

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

convèncer. Reprimir sense dialogar. Agreujar el problema en comptes de solucionar-lo. Els que l'han propulsat han estat expulsats, com al Gènesi, del paradís de govern.

Cada vegada ens apropem més al segon moviment: la mort d'Abel a les mans de Caín. L'exaltació de la violència que trenca la fraternitat. Els que atien el foc, a través d'amenaçes, de *fake news* i de postveritat, juguen amb foc. Caín i Abel eren diferents, l'un pagès i, l'altre, pastor. El projecte inicial acull la diversitat. L'enveja i l'odi la destrueixen.

Quin paper correspon a les comunitats cristianes en aquest moment històric? Cal discernir-lo en clima de pregària. No ens podem quedar de braços plegats. La pau no és absència de conflicte, sinó la seva superació.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Un matí hivernal. A l'entrada del mòdul 3 de la presó on passo els matins del dimarts hi fa molt de fred. Mentre espero un amic amb qui converso cada setmana, parlo amb dos o tres interns. I fent al·lusió a les baixes temperatures, m'interesso per la de les cel·les. M'asseguren que això no és el pitjor. «Hi ha un altre fred pitjor, i no és el del cos, sinó el de l'ànima.» Aquesta frase la diu molt seriosament un noi del grup que fa esclatar el riure dels altres. «Avui, sí que estàs pensador!»

Acabo la conversa amb el grupet perquè arriba el meu amic. Me'l van presentar fa uns mesos. Acabava d'arribar del preventiu amb una condemna llarga. El remordiment és la pitjor de les condemnes, perquè el patiment no ve de fora, de reixes

FINESTRA A LA VIDA

Un altre fred pitjor

i prohibicions, de manca de llibertat o de coaccions externes, sinó de dins d'un mateix, del nostre interior més íntim, on neix el bé i el mal, el goig i el patiment.

Un dia em va parlar del seu delicte sense que jo l'hi preguntés —cosa que no faig mai— i encara no s'ha perdonat. Ni tampoc els companys, que el miren amb menyspreu. Avui el trobo més enfonsat que mai i tracto d'augmentar-li l'autoestima fent el possible per convertir el penediment en sentit del perdó. De moment, només aconseguixo un petit parèntesi en el seu dolor.

No li han passat per alt les mirades fredes i de ràbia que els companys de penal li han dirigit quan ha arribat. Se sap menyspreat i rebutjat pels companys i, el que és pitjor, per si mateix.

Ara és quan se'm fa ben palesa

la frase d'aquell intern que parlava d'un altre fred molt pitjor que el meteorològic: el fred de l'ànima.

Aquest només es guareix amb una mena d'escalfor que només Déu pot donar. Perquè ve de ben endins. Vaig recordar les paraules de Teresa de Jesús quan parla de l'infern interior: «*Esto no es, pues, nada en comparación del agonizar del alma... Porque decir que es un estarse siempre arrancando el alma, es poco, porque aun parece que otro os acaba la vida; mas aquí el alma misma es la que se despedaza.*»

El remordiment és la pitjor de les condemnes perquè surt del nostre interior més íntim

Vida eclesial

Aquesta setmana entrevistem l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, recordem Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona, i ens apropem a la realitat d'Haití amb Nuestros Pequeños Hermanos

Tarragona

L'arquebisbe Jaume Pujol compleix 75 anys, l'edat preceptiva per presentar la renúncia

«M'he esforçat per ajudar i estimar des de les responsabilitats»

JOAN BORONAT

Tarragona

Fotos: MCS Arquebisbat de Tarragona

Monsenyor Jaume Pujol Balcells va néixer a Guissona (Lleida) el 8 de febrer del 1944. Això significa que el 8 de febrer compleix 75 anys, motiu pel qual ha de presentar la renúncia com a arquebisbe de Tarragona al Papa, pel que fa al govern pastoral de l'arxidiòcesi. La renúncia no significa que l'arquebisbe Jaume hagi de deixar el càrrec *ipso facto*: ha d'esperar la decisió que prengui el Sant Pare, d'acceptar-la o bé prorrogar un temps el seu pontificat.

Doctorat en Teologia per la Universitat de Navarra i incardinat a la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, el dia 15 de juny del 2004 el papa Joan Pau II el va nomenar arquebisbe de Tarragona, arxidiòcesi metropolitana i primada.

El dia 19 de setembre del 2004 va ser consagrat bisbe i va prendre possessió canònica de la seu tarragonina. Transcorreguts 14 anys, en el moment de complir l'edat establerta, en què ha de posar el càrrec a disposició de la Santa Seu, hem mantingut amb Mons. Jaume Pujol aquesta entrevista, a la qual accedeix amb l'afabilitat que el caracteritza.

Evoquem el principi: què li va venir al pensament el 19 de setembre del 2004 en arribar davant les escales de la catedral de Tarragona?

En veure la imponent façana de la catedral em tremolaven les cames i a la vegada encomanava a Déu totes les persones allí congre-

Diumenge de Rams pels carrers de Tarragona.

«Ser escollit per a l'episcopat és tot un repte pel fet d'haver d'assumir més grans responsabilitats en el govern i en la pastoral d'una diòcesi»

gades, les dels somriures, les dels ànims, les dels crits. Instants molt emotius al costat de l'alcalde Joan Miquel Nadal i de tanta gent. El tremolor es va superar aviat.

Quin record guarda de la cerimònia de consagració episcopal?

El meu cor es va omplir de joia i es van esvaïr les pors. Vaig sentir a tocar l'estima immensa de tot l'episcopat català, del de la resta de l'Estat, del nunci, del prelat de l'Obra, la família, els amics. Una cerimònia litúrgica molt intensa.

Han passat 14 anys i escaig. Ha vist acomplerts els seus anhels?

El cert és que començava una aventura magnífica per a mi, allarg de tot aquest període al capdavant de l'arxidiòcesi tarragonina. Com en tots els aspectes de la vida, aquest ha transcorregut amarat de sensacions: satisfaccions, alegries, algun disgust i també tristeses. És quelcom indissociable que cal acceptar, però al capdavant el que preval és la positivitat, els bons moments i la satisfacció de donar el millor d'un mateix.

Ser arquebisbe de la seu metropolitana de Tarragona, una gran responsabilitat, oi?

Per a qualsevol capellà, ser escollit per a l'episcopat comporta tot un repte pel fet d'haver d'assumir més grans responsabilitats en el govern i en la pastoral d'una diòcesi. Crec que a tots ens pot agafar una mica per sorpresa. En el meu cas, a banda d'exercir la docència com a professor ordinari de Pedagogia Religiosa, en el camp pastoral havia dirigit el Departament de Pastoral i Catequesi a la Universitat de Navarra, adreçat a la formació de professors de religió i educadors de la fe; també havia desenvolupat tasques de direcció pastoral a preveres i joves.

Quines són les seves sensacions a l'hora de presentar la preceptiva renúncia?

Pau, tranquil·litat i disponibilitat. Continuar treballant per Jesucrist i molt unit amb el Sant Pare en formar part del col·legi episcopal. Quan sigui arquebisbe emèrit tornaré a treballar per a l'Opus Dei, com he estat fent durant 40 anys, concretament des dels 17 fins als

60 anys, primer com a laic i després com a capellà. Evidentment, no exerciré la docència, però continuaré fent conferències, xerrades i dirigint exercicis espirituals. No descarto fer algun llibre més sobre catequesi i també em motiva força editar el recull de les cartes dominicals, *Als Quatre Vents*, que hauré escrit durant 753 setmanes.

Ha apostat per la incorporació de les noves tecnologies...

Indefectiblement no pot ser de cap altra manera. En catorze anys s'ha viscut un canvi tecnològic excepcional que hem anat aplicant. Una magnífica pàgina web de l'arquebisbat, amb la transparència com a premissa, les autoguies per visitar la catedral, digitalització de fons documentals i darrerament, de manera indirecta, un sistema de recollida d'almoines amb targeta. Hem estat pioners en certes aplicacions.

També ha comptat amb les dones a l'hora d'ocupar llocs de responsabilitat.

Sens dubte. A casa hi havia la mare i quatre germanes. A la Universitat de Navarra vaig tenir i compartir el professorat amb moltes dones. D'aquí que les valori moltíssim i apostés per elles des del primer moment donant-los càrrecs a la cúria i al capdavant de delegacions diocesanes.

Durant el seu pontificat, Tarragona ha acollit importants congressos internacionals.

Sí. Els més importants han estat el de Sant Fructuós, el de Santa Tecla i el de Sant Pau, amb importants conclusions i ressò internacional.

I la beatificació dels màrtirs del segle XX, el 2013?

Va ser molt complexa d'organitzar, però fou una jornada inoblidable. Va servir per posar en valor el significat del martiri per als cristians. Amb joia espero poder participar, el proper 23 de març, en la beatificació de Marià Mullerat, metge i alcalde d'Arbeca, assassinat a la guerra civil. Vaig començar amb els màrtirs i podria acabar també fent memòria dels màrtirs.

Quina és l'acció social de l'Església diocesana en aquests temps de crisi i precarietat?

L'arquebisbe Jaume Pujol celebra els 75 anys el 8 de febrer.

«Quan sigui arquebisbe emèrit tornaré a treballar per a l'Opus Dei, com he estat fent durant 40 anys, concretament des dels 17 fins als 60 anys»

Un molt bon creixement de Càritas, el tresor de l'Església. Comptem amb 2.000 voluntaris a la diòcesi, cosa que significa un testimoni valuós i impagable. S'ha creat la Comunitat del Cenacle, centre de rehabilitació per a toxicòmans; la Llar Natalis, de suport a les dones que no volen avortar; la Fundació Bonanit i el Cafè Caliu, per atendre els sense sostre, sense oblidar l'auge de la Comunitat de Sant'Egidio. D'altra banda, la dimensió missionera està molt arrelada a la nostra diòcesi, amb importants accions a Ruanda, Kampanga i Kinshasa. Cal destacar la gran solidaritat que s'ha desvetllat aquí, davant les tragèdies mundi-

als. Com diu el papa Francesc «hi ha molta feina a fer».

Manca de vocacions, davallada de la pràctica religiosa.

Quina és la causa?

En són moltes. En gran mesura l'individualisme que s'ha creat, la pèrdua del sentit cristià de moltes famílies i la falta de compromís. Creure en una falsa llibertat, que genera buidor. També la campanya contra l'Església, que afecta febleses de la fei, per part nostra, potser no trobar la fórmula per captivar les noves generacions.

Voldria ser recordat per algun fet puntual?

No em preocupa gaire. En tot cas, que em vagi esforçar per ajudar i estimar des de les responsabilitats. Sí que per a mi va ser molt joiosa la celebració de l'Any Sant Fructuós. No tant les obres, encara que posats a esmentar-ne alguna, les excavacions arqueològiques a la catedral, el descobriment de la probable tomba de Fructuós a la malauradament oblidada necròpolis paleocristiana, el Centre El Seminari....

En el moment polític que viu Catalunya hi ha qui voldria un posicionament més decidit dels bisbes a favor del dret a l'autodeterminació, mentre d'altres els ho retreuen. Com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense, quina valoració en fa?

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

Camí de l'ordenació episcopal a la catedral de Tarragona, el 19 de setembre del 2004, acompanyat de l'aleshores alcalde Nadal.

Soc el bisbe de tots: de la gent de dretes i d'esquerres. És als polítics que els pertoca posar-se d'acord, i remei, a aquesta situació pel bé de tots. Em remeto al document consensuat pels bisbes de Catalunya, fet públic el 20 de setembre del 2017.

Finalment. Com se sent un Fill Adoptiu de Tarragona?

No sé si ben merescut el títol, però és un honor molt gran que m'afalaga. Em vaig empadronar a Tarragona des del primer dia. Aquí

he viscut i celebrat la litúrgia de les grans festes. Estimo Tarragona perquè el bisbe ha de viure al costat de la catedral, que a la vegada és la casa pairal dels diocesans, per això la meua estimació es fa extensiva a totes les ciutats i pobles de la diòcesi de la mateixa manera. He conegut la gent a través de les visites pastorals als arxiprestats i a les parròquies, amb les confirmacions i participant també del seu batec, del goig de les festes, solemnitats i tradicions.

«Em motiva força editar el recull de les cartes dominicals, "Als Quatre Vents", que hauré escrit durant 753 setmanes»

«Amb joia espero poder participar, el proper 23 de març, en la beatificació de Marià Mullerat, metge i alcalde d'Arbeca, assassinat a la guerra civil»

**Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880**

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

JAUME AYMAR I RAGOLTA
Director

Péixer amb amor: el bisbe Jaume Traser

El 25 de gener moria Jaume Traser a Cunillera, que fou bisbe de Solsona i anteriorment havia estat auxiliar de Barcelona. Feia uns mesos que li diagnosticaren càncer i havia tingut temps de preparar-se espiritualment per a la mort: les lectures, els cants, les pregàries de la missa exequial celebrada a la seva estimada parròquia de Sant Esteve de Granollers portaven el seu segell. També havia pogut dir-li amb ulls plorosos i un fil de veu al bisbe Xavier Novell: «Tu hauràs de presidir les meves exèquies.»

Nascut a Granollers el 1934, fou ordenat de prevere a Roma el 1959. Professor de Dret Canònic, el Dr. Tra-

serra fou un gran jurista, clarivent i savi. A classe ens explicava que quan estudiava a la Ciutat Eterna, el papa Joan XXIII, avui sant, el va rebre amb altres estudiants en audiència i li va preguntar què estudiava. Quan ell li va respondre que Dret Canònic, el papa Roncalli li digué sàviament: «Ah! El bon canonista és aquell que coneix les muntanyes [les dificultats] i després sap trobar el túnel per passar-hi per sota.»

Molt culte, amb un humor anglès fi i oportú, Traser era un apassionat de les belles arts i de la història moderna, un gran lector i un excel·lent conversador. M'explicava que a una

Molt culte, amb un humor anglès fi i oportú, era un apassionat de les belles arts i de la història moderna, un gran lector i un excel·lent conversador

Admirava el cardenal Jubany, la seva agudesia, les seves sortides enginyoses i els seus dots de govern: el citava molt sovint

Jaume Traser ha mort als 84 anys.

Agustí Codinach

Sebastià Taltavull, Jaume Aymar i Jaume Traserra en la inauguració de curs de les Facultats l'any 2012.

El seu lema episcopal era extret d'una cita de sant Agustí, i parla d'alimentar amb amor aquells que tens confiats

Dissabte a Granollers, Novell recordava amb llàgrimes als ulls com en els mesos de malaltia, els nebots de Traserra havien tingut una cura extraordinària de l'oncle

senyora gran li digueren: «Miri, li presento...» I ella va respondre ràpidament: «No, si us plau, no em presenti ningú més, ja conec prou gent.» I la seva reflexió era: «Amb les amistats passa com amb els llibres, quan et vas fent gran, el cercle es va reduint i t'agrada llegir-ne i rellegir-ne uns pocs: són els teus llibres amics. I vols aprofundir-hi.»

Admirava el cardenal Jubany, la seva agudeses, les seves sortides enginyoses i els seus dots de govern: el citava molt sovint. Ell fou testimoni directe de l'hàbil paper que tingué Jubany en els anys del postconcili i en la transició espanyola. Durant el seu pontificat, cada dia laborable a les onze, a l'arquebisbat, Jubany, Traserra, Serrallach i Martí Bonet feien un *break* i conversaven sobre l'actualitat, sobre l'humà i el diví. També estigué en els orígens de Ràdio Estel i en presidí la seva comissió gestora.

Essent auxiliar de Barcelona, en la recepció amb motiu de la festivitat de Nadal, el bisbe Jaume s'adreçà al cardenal Carles i a la cúria: «Sovint m'he mirat les pintures d'aquest Saló [es referia a les grisalles vuitcentistes de Francesc Pla, «El Vigatà»] i m'he preguntat com és que cap dels personatges

que hi ha representats no somriu. I he trobat la resposta: totes elles són escenes de l'Antic Testament, anteriors a l'Encarnació del Verb.»

També va saber ser un bon pastor. El seu lema episcopal era extret d'una cita de sant Agustí, i parla d'alimentar amb amor aquells que tens confiats. Quan l'ordenaren bisbe, alguns alumnes li preguntaren com era que ell, racional i canonista, taxatiu i pragmàtic, de bisbe adoptés un to tan pastoral d'humilitat, de calidesa i de proximitat, i ell els responia amb convenciment: «És que he pregat molt i m'he preparat molt en recés per fer bé de bisbe.»

El bisbe Xavier Novell, de primer secretari seu, el succeí després en la seu solsonina: tenien una recíproca admiració. Dissabte a Granollers, Novell recordava amb llàgrimes als ulls com en els mesos de malaltia, els nebots del bisbe Traserra havien tingut una cura extraordinària de l'oncle. Mossèn Salvador Pié, gran amic també del bisbe difunt, s'hi atansà per donar-los la pau.

Les despulles de Jaume Traserra reposen a la capella de la Mare de Déu de la Salut com ell mateix havia disposat, però el seu record roman viu i estimula tots aquells que vam tenir l'honor de tractar-lo de prop.

Haití

Des de fa 32 anys NPH desenvolupa al país programes educatius, de salut i de nutrició

No oblidem Haití!

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

«Fa 19 anys que periòdicament vi-
sito Haití i és el primer cop que n'he
tornat amb la sensació d'intranquil-
litat i amb una certa por que en qualse-
vol moment pot passar alguna cosa.»
És el que sent el director de Nuestros
Pequeños Hermanos (NPH)-Espanya,
Xavier Adsará, quan comenta el seu re-
cent viatge a Haití per visitar els pro-
grames educatius, de salut i de nutrició
que hi desenvolupa NPH des de fa 32
anys.

D'uns mesos ençà es palpa «molta
inestabilitat política i social, molta ten-
sió al carrer, molta inseguretat, mol-
ta violència, extrema pobresa...», ens
explica en Xavier, «la gent està molt
descontenta perquè ha vist que totes
les ajudes que venien de Veneçuela en
forma de petroli o de gas han desapare-
gut en mans dels polítics. Aquest des-
contentament ha provocat explosions
de violència al carrer amb morts».

En aquest context és on NPH des-
envolupa la seva tasca a benefici dels
haitians. L'entitat disposa de l'únic
hospital pediàtric-infantil de tot el
país on atenen uns 91.000 nens al any.
També té una llar que acull uns 450
petits orfes i abandonats amb proble-
mes de desestructuració familiar molt
profunda. Aquests nens i nenes tenen
entre 6 i 16 anys. Quan en fan 16 passen
a formar part del programa *Don Bosco*
de formació i educació. Continuen es-
tudiant secundària i poden anar a la
universitat.

«Quan arriben a la universitat han
de fer dos o tres anys de servei a la co-
munitat, com una manera d'agrair i de
tornar a la societat part del que n'han
estat rebent», comenta el director de
NPH-Espanya. I afegeix: «A la univer-
sitat, tornen amb algun familiar als
barris d'on n'han sortit, però ja com a
persones més preparades i formades
per assumir la realitat i no caure en les
drogues, l'alcohol, la violència...» Qui

no té família viu en apartaments
dignes però molt senzills, en grups
de quatre o cinc joves, on han de
gestionar les ajudes que reben per
pagar-se la universitat, el menjar,
els llibres, el transport...

NPH compta amb escoles i clí-
niques repartides per diferents bar-
ris de Port-au-Prince on s'atenen
unes 200.000 persones. «Si tenim
en compte el context polític, social i
econòmic, sense oblidar que al juny
Metges Sense Fronteres va tancar
el seu hospital de campanya, el pa-
norama és complicat», apunta en
Xavier.

Dignitat d'un poble

L'entitat cuida molt l'atenció als
nens que acull des de ben petits,
perquè «ells han de ser el futur del
país: joves preparats, ben formats
en valors, que no poden deixar-se
corrompre, que no poden caure en
la violència...», assenyalava el direc-

XAVIER ADSARÁ
«Si li dones
l'oportunitat a un
haitià, no la
desaprofitarà»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Velocitat

Qui hagi posat un ull en el que es coneix per transhumanisme quedarà esparverat. El transhumanisme és la recerca de la transformació de l'espècie humana mitjançant la integració de la tecnologia al cos o la modificació dels nostres gens per generar una espècie humana millorada; posthumana. No són lluny tots aquests canvis. No m'endinsaré ara en aquesta qüestió i les seves implicacions ètiques, sinó en la sensació de precipitació del temps de la tecnologia i de la ciència.

L'acceleració de canvis és exponencial. Des de la modernitat vivim en un temps galopant, d'immediateses, d'urgències... Ja ni caminem, ni parem, ni contemplem... Correm cap a no sé on atrapats per l'acció. Vivim en un temps impacient, de curta volada, de canvis constats. Penso en veu alta i em pregunto quina ha de ser l'actitud cristiana davant d'aquest ritme i davant de tants canvis. Sembla que allò connatural i sapiencial a la fe és advocar per l'*slow mood*, la vida alentida en sintonia amb els ritmes de l'espiritualitat, de la «consciència plena», de la natura... La precipitació i la velocitat semblen contràries a la vida espiritual i, al mateix temps, necessitem l'adaptació de l'Església al món accelerat d'avui. Tenim un Papa que no para ni un moment i tots coneixem alguns religiosos, capellans, sants i laics de la parròquia que ratllen la hiperactivitat i ens n'alegrem: moviment és vida. Trobar l'equilibri entre la pausa i la fusa és, crec, un nou repte pastoral.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Adsará acompanyat per la voluntària argentina Norma López i per la Jolianda, universitària acabada de graduar en Administració i Direcció d'Empreses.

tor de NPH-Espanya. De fet, molts d'aquests joves són els líders dels programes de NPH: «Són persones molt ben preparades i formades, amb un nivell de compromís social molt fort i desenvolupat, molt madures. Són líders per al país i la comunitat, i també per als nostres nois i joves perquè els veuen com uns referents. Ells han passat pel mateix, han patit el mateix i han aconseguit sortir-se'n.»

Nuestros Pequeños Hermanos a Haití presta un servei molt

important: «Mantenir la dignitat d'un poble, que no se senti tan desatès. Però no som el motor de canvi del país. Fem un acompanyament al poble haitià, sostenim la dignitat que tota persona es mereix», subratlla Xavier Adsará. Ell és testimoni que «sí que és possible transformar la realitat d'una comunitat assumint un compromís constant en el temps i acompanyant aquesta comunitat en el seu desenvolupament. Si li dones l'oportunitat a un haitià, no la desapropitarà».

Per això, convida a fer-se dues preguntes: «L'agent hauria de preguntar-se en un moment de la seva vida: "Ajudo?" Si la resposta és "sí", aleshores cal preguntar-se: "Què més puc fer?" El que passa allà és també responsabilitat nostra. Ens hem de comprometre amb els que tenen menys.»

Per a més informació: www.nph-spain.org.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

Ajudar, no passar de llarg

Joan Pau II va instituir la Jornada Mundial del Malalt per a cada 11 de febrer, fent-la coincidir amb la memòria litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes. D'aquesta manera va relacionar la cura que els cristians hem de tenir sempre dels malalts amb el santuari francès que cada any acull milers de persones necessitades de salut.

Des que vaig prendre possessió de l'arquebisbat de Tarragona sempre he volgut unir-me als pelegrinatges a aquest enclavament maria del Pirineu. Se sent una emoció especial contemplant la fe i l'esperança de moltes persones, i l'ajuda inestimable dels voluntaris.

A Lourdes l'Església posa en mans de la Mare de Déu l'atenció i possible curació dels malalts. Ho fa seguint una vocació que es remunta als ensenyaments de Jesucrist, el qual «va passar fent el bé», guarint malalts i consolant els que patien per algun motiu.

Benet XVI proposava considerar a tal efecte la paràbola del bon samarità, aquell home que es compadeix del malferit que jeu a la cuneta d'un camí. Com ell, no podem passar de llarg dels patiments aliens, no hi ha l'excusa que no tenim temps o que no tenim diners.

Referint-se a aquest passat de beneficència que sempre ha caracteritzat l'Església, el papa Francesc crida a preservar el bon esperit en

els hospitals catòlics i no caure en l'«empresarialisme» de regir aquests centres segons les lleis impersonals del mercat.

Els malalts que tenim al costat i els pobres, també els del Tercer Món que atén amb tant de zel Mans Unides, són un tresor de l'Església. No podem mirar cap a un altre costat quan advertim necessitats prementors en el nostre proïsme. La malaltia i la pobresa, que moltes vegades van unides, són reclams per a qui desitja viure una vida cristiana. La nostra religió no és una llista de preceptes morals, sinó un encontre amb Jesucrist que se'ns manifesta en el rostre del necessitat.

A Lourdes posem en mans de la Mare de Déu la salut del cos i de l'ànima. Contemplem la felicitat dels voluntaris que acudeixen en ajuda dels impeditos per desplaçar-se. Entre ells i els malalts es forgen amistats que duren anys. La solidaritat és el nou nom de la caritat, però el fons és sempre el mateix: estimar els altres com Crist ens ha estimat.

Vagi la meua gratitud a tots els qui participen en aquests pelegrinatges, també per als qui tiren endavant des de fa anys la tasca benefactora de Mans Unides amb pobres de països llunyans. El testimoni cristià hi és, en aquestes manifestacions d'amor als altres.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Mans Unides, 60 anys per un món just

Aquest diumenge celebrem la Jornada de Mans Unides amb el lema «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones». Aquesta institució de l'Església catòlica fa 60 anys que lluita contra la fam, la pobresa, el subdesenvolupament i les seves causes. En relació amb aquesta entitat, voldria compartir el record íntim d'un moment viscut en un dels països més pobres del món.

Aquest estiu vaig viatjar a Madagascar per predicar uns exercicis espirituals a preveres. Allà vaig conèixer comunitats cristianes que viuen en ambients rurals amb dificultats econòmiques malgrat els abundants recursos naturals que tenen. I el que més em va impactar va ser la seva acollida, molt humana, generosa, afable i desinteressada.

En aquest racó del món, la calor és intensa, però la supera amb escreix la calidesa humana que s'hi troba. Et sents embolcallat per la gent senzilla, que t'ofereix el cor. I en aquest lloc llunyà, entre aquesta gent acollidora, el que també em va colpir va ser veure un rètol immens que deia: «Mans Unides.» Sí, va ser en acabar l'Eucaristia dominical a la catedral de la diòcesi de Diego-Suárez. La gent va agrair d'aquesta manera a Mans Unides la restauració de l'escola de la catedral. Amb les mans unides, tots junts, podem arribar molt lluny i Mans Unides, sens dubte, hi ha arribat, en el temps i en la geografia. Va ser un goig poder veure sobre el terreny la tasca d'alguns missioners i gent del país. Vaig comprovar com units a Crist

i alimentats per la seva vida, mantenen viva l'esperança de la comunitat i recuperen, de mica en mica, la dignitat perduda. En aquests països que mal anomenem Tercer Món, on els nostres germans no tenen els recursos bàsics per viure, Mans Unides hi finança projectes de desenvolupament comunitari sorgits de la iniciativa de les mateixes poblacions locals: creació d'hospitals i escoles, construcció d'habitatges, producció d'aliments, accés a l'aigua potable, energia i altres recursos bàsics, etc.

Els diners arriben directament al destí sense passar per cap intermediari. Mans Unides audita els seus comptes, supervisa els progressos dels projectes i publica cada any una memòria d'actuacions a fi de donar la màxima transparència a la seva tasca.

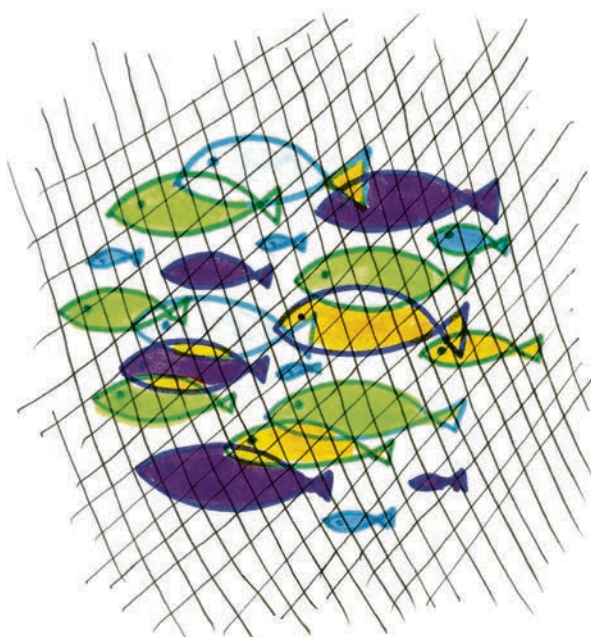
Gràcies, Mans Unides, per la vostra lluita decidida contra la pobresa al món. Gràcies per creure que és possible eradicar-la. I gràcies també a tots els qui coopereu amb Mans Unides: treballadors, socis, voluntaris que regaleu el vostre temps, col·laboradors que feu donatius i, sobretot, gràcies a tots els que hi aporteu molta il·lusió. Que Déu us beneeixi!

No podem ignorar els nostres germans més pobres, d'aquí i d'arreu del món. La col·lecta d'aquest diumenge a totes les parròquies i comunitats cristianes està destinada a aquesta institució i a la tasca que fa. Benvolguts germans, siguem generosos per col·laborar en aquesta finalitat tan humanitària.

COMENTARI DE LA PARAULA

Simó s'exclou ell mateix de la crida de Jesús al discipulat

Ens trobem a la riba del llac de Genesaret. Lluc predica dues vegades el mateix verb «apostar-se», tant de la persona de Jesús com de les «dues barques» personificades. Tots estan a l'aguait: Jesús, per mesurar quines intencions tenien els pescadors; aquestes, per reprendre una nova captura de peixos. Del conjunt de barques («dues») que estaven allí «apostades», Jesús tria la de Simó, de qui ja se'ns havia informat que estava molt excitat per la febre messiànica que s'havia apoderat de la seva sogra i que li impedia d'assistir a la sinagoga (4,38). Per això li diu que enretiri la barca «tan sols l'indispensable», per servir-se d'ella a manera de càtedra i posar-se a ensenyar. El contingut de la seva ensenyança, els lectors del relat que ve a continuació l'hauran de llegir entre línies. Jesús vol posar a prova Simó, el futur líder del grup, perquè s'adoni que el seu propòsit de reclutar gent per perpetrar un alçament contra els romans acabarà amb un fracàs estrepitos. Simó, com a bon militar, ha obeït cegament les seves ordres: «No refusaré en absolut d'obeir», sense calcular que l'èxit de la seva captura malmetrà la seva empresa: «fins al punt de rompre's les xarxes», la d'ell i la dels companys que havia cridat «perquè vinguessin a socórrer-los»: «ompliren ambdues les barques, fins al punt per poc d'en-

GLÒRIA MONÉS

fonsar-se». Simó se sent enxampat per l'ordre que Jesús li havia llançat i, considerant que l'havia posseït, li suplica: «¡Surt de mi, que soc un home pecador, Senyor!» Jesús desisteix de cridar-lo, però no renuncia al seu pla: «Amb tot, eren consocis seus Jaume i Joan, fills de Zebedeu», i els invita perquè deixin de ser pescadors de peixos, amb la promesa que farà que arribin a ser «pescadors d'homes» lliures. A diferència de Simó, que continuarà fent la seva guerra particular, els dos germans li han donat l'adhesió: «Ells, en sentir-ho, tot ho abandonaren sobre la terra i el seguiren.» Simó, de moment, s'ha descartat ell mateix.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Quina era la condició de la dona jueva en temps de Jesús? (IV)

Jesús mira de manera diferent les dones. Les endevina de seguida entre els seus oients i les té en compte en comunicar el seu missatge. En parlar de la sol·licitud de Déu envers les seves creatures, Jesús els fa mirar les aus del cel que «no sembren ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare els alimenta». Els homes que sortien diàriament a treballar l'entenen molt bé. Però tot seguit els parla de les flors del camp, que «no treballen ni filen, però [...] ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles» (Lc 12,24ss). Les dones, que passaven hores filant i teixint la roba de la família als patis de casa seva, l'entenen a la perfecció. Amb una sensibilitat gens habitual en una societat patriarcal, Jesús té el costum de parlar explícitament de les dones.

Narra la paràbola del «sembrador» que surt a sembrar la seva llavor, però també la de la «dona que fica el llevat» a la massa de farina. Les dones li ho agraeixen, ja que recorda la feina indispensable que elles fan abans de l'albada, per tal que tothom pugui menjar pa. Que proper que senten Jesús! Déu està fent una cosa semblant a allò que elles fan quan elaboren el pa: introduir en el món una força transformadora. Aquest llenguatge trenca tots els esquemes tradicionals, que tendien a imaginar Déu sota la figura d'un home. Jesús aprofita qualsevol situació per presentar les dones com a model de fe, generositat o lliurament desinteressat. Una pobra viuda, una malalta crònica o una mare pagana desesperada poden ser un exemple a seguir per tothom.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Is 6,1-2a,3-8

Aquí em teniu: envieu-m'hi

Lectura del llibre d'Isaïes:

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistent, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres del l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. *R.*

En sentir el que vós heu promès, tots els reis de la terra us lloaran i celebraran que vós obreu així: «Que n'és, de gran, la glòria del Senyor.» *R.*

La vostra dreta em salva.
Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. *R.*

Lectura segona

1Co 15,1-11

Això és el que tots prediquem, això és el que vosaltres heu cregut

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [...] Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, resuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. [...] Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

Al·leluia

Mt 4,19

Veniu amb mi, diu el Senyor, i us faré pescadors d'homes.

Evangelí

Lc 5,1-11

Ho deixaren tot i el seguiren

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En una ocasió la gent s'aglomera sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors

n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a

ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

Febrer

10. DIUMENGE

Diumenge V de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 6,1-2a.3-8 / Salm 137 / 1 Corintis 15,1-11 / Lluc 5,1-11 SANTORAL: Escolàstica, rel.; Silvà, b.; Sotera, vg. i mr.

11. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 1,1-19 / Salm 103 / Marc 6,53-56. O bé: *Mare de Déu de Lourdes* (ML), Blanc. SANTORAL: Benet d'Aniana, ab.; Desideri, b.; Eloïsa, vg.

12. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 1,20-2,4a / Salm 8 / Marc 7,1-13. Barcelona: *Santa Eulàlia* (S), Vermell. SANTORAL: Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.

13. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 2,4b-

9,15-17 / Salm 103 / Marc 7,14-23 SANTORAL: Benigne, prev. i mr.; Gregori II, p.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Maura, mr.

14. DIJOUS

Sants Ciril i Metodi (F), Blanc. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluc 10,1-9 SANTORAL: Antoni, mr.; Valentí, prev. i mr.

15. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 3,1-8 / Salm 31 / Marc 7,31-37 SANTORAL: Claudi de la Colombière, prev.; Faustí i Jovita, mr.; Joan Baptista de la Concepció, prev.

16. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 3,9-24 / Salm 89 / Marc 8,1-10 SANTORAL: beat Joan de Sant Domènec, mr.; Juliana, vg. i mr.; Onèsim, b.; Porfiri, mr.; beat Simó de Càscia, prev.

El Sant 10 FEBRER

Santa Escolàstica

Alguns dels gran ordes i congregacions religioses han tingut al darrere un fundador i una fundadora. Els exemples més emblemàtics són els de sant Francesc i santa Clara o el de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. La nostra santa d'avui, santa Escolàstica (c. 480 – c. 547), era germana de sant Benet, fundador del monaquisme llatí.

Quan el seu germà es va retirar a Montecassino, Escolàstica li va seguir els passos i va formar una comunitat femenina prop del monestir masculí. Tos dos havien acordat que cada any es trobarien un dia concret de Quaresma en una casa a mig camí dels dos cenobis. L'any 547 la conversa es va fer tan interessant que Escolàstica va demanar a Benet de continuar-la encara que se saltessin els horaris monàstics, però ell va dir que les normes s'havien de complir i que ja continuarien al cap d'un any. Aleshores Escolàstica es va posar a pregar i tot d'una es va desfermar una tempesta tan forta que Benet no va poder sortir, i així van poder seguir enraonant. Al cap de tres dies des de la cel·la sant Benet va veure com un colom blanc s'enlairava cap al cel des del monestir de la seva germana: Escolàstica acabava de morir. Llavors ho va entendre tot i va donar gràcies per la tempesta.

Crides

MERCÈ SOLÉ

Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (msoletey@gmail.com)

No puc dir que hagi començat l'any amb bon peu. Petits conflictes sense més conseqüències que dificultar les relacions entre amics, però prou per adonar-me que estic molt lluny de viure l'Evangeli. Un bon exercici per contemplar-me a mi i al meu entorn des d'un altre punt de vista, menys complaent de l'habitual. La veritat ens fa lliures, deia Jesús, però el contacte amb la veritat pica com les cures d'alcohol sobre els genolls pelats de quan era petita. I no m'estic de rondinar (més ara que quan era petita, perquè els coratjosos escoltes em recordaven allò de «la daina no es plany ella mateixa»).

En aquest ambient d'autoflagel·lació m'ha anat bé veure el darrer vídeo d'un *youtuber* que us recomano: sm-dani (El camino al cielo, https://www.youtube.com/watch?v=9v_4mtlvdc). Al darrere hi ha un capellà marianista, Daniel Pajuelo, amb més de 400.000 seguidors, que té la gràcia de connectar a través de vídeos i de rap amb persones —sobretot joves— molt diverses, cristianes o no, per transmetre l'Evangeli. Té la virtut, a més, de transmetre el missatge no només pel que diu sinó per com ho diu. Vocació de fer de pont, d'acollir, de nedar en aigües virtuals sense deixar-se intoxicar ni per la immediatesa ni pels insults (que en rep).

I com sempre, em preguntareu què tenen a veure el meu estat d'ànim, el *youtuber* Dani i la litúrgia de diumenge. Doncs aquesta barreja m'ha fet adonar d'unes quantes obvietats:

-Déu s'adreça a cada persona i no deixa de cridar-la, des del seu interior i a través d'allò que viu. Tant si reconeix Déu i l'escolta en el temple (Isaïes), com si s'entossudeix a blasmar-lo i perse-

guir-lo (Pau), com si senzillament fa la seva vida de feina i de família (Pere, Jaume i Joan). I els textos triats no ho diuen (estaria bé que ho diguessin!): tant si ets un home com una dona.

-Per fer aquesta crida, Déu s'apropa, sobretot als més fràgils i vulnerables que pateixen per qualsevol motiu: malalts, malhumorats, marginats, pecadors... Podem baixar al fons del pou, que ell ja ens hi espera. I com més ens enfanguem, més hi és. Totsudament. Com diu en Daniel vídeo, és molt confús pensar que el camí al cel és de pujada, perquè de fet és clarament de baixada (com afirma l'himne de Filipencs 2,6-11).

-La crida de Déu no és una crida institucional. És una crida vital, a sentir-te estimat i a estimar, i a viure-ho i transmetre-ho amb alegria i llibertat. Des d'on tu ets i tal com tu ets. Més universal, impossible. Pel camí de la família, dels amics, del treball, del compromís polític, de l'atenció social, del silenci, de la pregària continuada, de la vida comunitària o eremítica, o del servei eclesial es pot arribar a tastar la plenitud de Déu.

-La crida, crec, aporta plenitud més que no pas felicitat en el sentit una mica banal que donem a aquesta paraula. Perquè és camí de confiança més que de seguretat, i de fruit més que no pas d'èxit. I perquè es dona sobretot en les circumstàncies més difícils de la vida. Quan penses que ja no pots pescar res de bo o quan t'ha estat arrabassat tot. A Jesús, la plenitud el va portar a la creu.

Una sort i un regal poder celebrar això enmig de la comunitat cristiana, acompanyats de Jesús mateix, compartint el mateix pa i bevent el mateix vi.

El bisbe Saiz i Salvador Obiols (a l'esquerra) amb tots els guardonats.

la Nit de les Entitats i Empreses amb Cor de Càritas Terrassa

CÀRITAS DIOCESANA DE TERRASSA

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir el dimecres 23 de gener la primera Nit de les Entitats i Empreses amb Cor de Càritas diocesana de Terrassa. A l'acte es va reconèixer el compromís que tenen amb les persones més vulnerables de la diòcesi el *Diari de Sabadell*, Campos Estela, el *Diari de Terrassa* i la Fundació Bancària "la Caixa".

Conduí l'acte Pere Pardo, secretari general de Càritas diocesana. Salvador Obiols, director general de Càritas, en la benvinguda a l'acte, va remarcar la gran importància de la tasca de sensibilització que realitzen els mitjans de comunicació amb la tasca de l'entitat. L'actitud proactiva de Campos Estela, que des d'una empresa familiar va promoure la creació del menjador social de Rubí, en el qual col·laboren cada any servint més de 10.000 àpats.

I gràcies al compromís social de la Fundació Bancària "la Caixa" a Càritas podem ajudar moltes persones.

En acabar l'àpat, a càrrec del restaurant La Rambla de Sabadell, el bisbe de Terrassa va fer lliurament dels guardons als representants de les entitats homenajades tot agraïnt el seu compromís. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va agrair l'assistència del centenar de persones presents. Comentà que la primera Creu de Càritas va ser lliurada al papa Francesc en reconeixement de la seva missió i compromís. Va reflexionar sobre el moment actual que vivim i l'emergència de noves pobreses, i com es fa present l'amor de Jesucrist a través de tantes persones i institucions; va introduir el concepte de minories creatives, que són proactives i amb capacitat de generar esperança amb el seu compromís social.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE
DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

«Fake news»

Un amic de Facebook té el mal costum de penjar i compartir notícies falses que recull de diversos llocs d'internet i que afecten l'honorabilitat de persones públiques. Jo li dic que no ho ha de fer i que és immoral. Em diu que tothom ho fa i que, si corren aquestes notícies, és perquè al darrere sempre hi ha alguna cosa i que no se li ha de donar tanta importància. Agrairia que fes una consideració sobre aquest tema.

En el reduït marge d'aquesta columna intentaré fer el que em demana. Quedo garratibat de la banalitat i superficialitat que evidencien les opinions del seu «amic» sobre un assumpte molt greu. Ja voldria veure què diria si les opinions que difon es referissin a la seva persona, família o empresa. Posaria el crit al cel i mouria cel i terra per portar als tribunals els difamadors i calumniadors. D'això es tracta: moltes d'aquestes notícies són mentides i calúmnies tremendament amplificades, dissenyades i programades per fer mal i confondre l'opinió pública. Una obra mestra del pare de la mentida. Aquestes notícies falses semblen dubtes sobre l'honorabilitat, moralitat i capacitat de persones i institucions i malauradament condicionen moviments i decisions de persones i col·lectius amb una minsa capacitat de reflexió i crítica. Poden condicionar, per posar un cas ben clar, eleccions i governs d'una nació. Quan afecten assumptes importants i greus no dubten a qualificar aquests fets que comenta el seu amic com a veritables pecats mortals que requereixen conversió, penitència i reparació. I no cal dir que són susceptibles de ser judicats com a greus delictes en el fòrum civil. Cal lluitar contra aquesta tendència malèvola a mentir i difamar i enverinar l'ambient amb una bona educació humana i cristiana. Avui es reacciona amb massa passió i poca reflexió a temes molt importants i així van les coses. La gestió dels mitjans i de les xarxes socials avui constitueix un punt neuràlgic de debat ètic actual. Per part seva, donat per descomptat que no comparteix aquestes notícies enverinades, podria ajudar el seu «amic» convidant-lo a llegir *El Criteri*, de Jaume Balmes, llibret que hauria de ser de lectura obligada per als alumnes d'ESO de tot el país.

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

L'almanac dedicat al poeta Pablo

Andalusia té un poeta universal, Pablo García Baena (1921-2018), premi Príncep d'Astúries, fundador del Grup Cántico, a Còrdova, amb diferents companys i amics, cap a la dècada dels quaranta del segle XX.

L'enguany, el «Centre Cultural Generació del 27» li ha volgut dedicar un almanac, difós per la Delegació de Cultura i la Diputació Provincial de Màlaga. A la portada, la imatge jove de Pablo, un retrat fet per Miguel del Moral, i a l'interior, fotos entranyables del poeta cordovès, una d'elles amb José de Miguel, al Tibidabo (Barcelona).

Juntament amb les fotografies històriques del poeta, els seus poemes encapçalen cada mes del calendari, meravellosament seleccionats amb els noms d'escriptors, poetes, artistes, personalitats del cant o autors teatrals.

Així és l'«*Almanaque de Pablo*», tota una obra d'art podríem dir, per l'aroma artística que desprèn i que impregna al llarg dels dotze mesos de l'any 2019.

El mes de gener s'obre amb un poema preciós, *Noche oscura*, amb aquests versos sobre el valor del temps:

«*Porque es de noche y va cayendo el agua
nos abrazamos, solos, en el viejo
regazo del sofá en tanto suena
la voz de Nat King Cole...*»

Pablo va morir ara fa un any, però ens queden els seus poemes, els versos encesos, l'aroma de la seva fe i el perfum de la seva esperança.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Jornada Mundial de la Joventut

La Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que ha tingut lloc a Panamà del 23 al 28 de gener, ha estat multitudinària. Uns sis-cents mil joves d'arreu del món van anar a la concentració iniciada pel papa sant Joan Pau II fa més de 35 anys. Exemple de convivència durant cinc dies, s'han intercanviat experiències, testimonis i projectes que són una injecció d'esperança per a les nostres societats. Gent jove moguda per principis de fraternitat, solidaritat, amor, tolerància i somnis (que no estat de somni, com va dir el papa Francesc) per anar construint un món millor. Tot això amb una intensa formació arrelada en la fe sense que faltessin les activitats lúdiques. La propera convocatòria serà a Lisboa el 2022! No tot són *botellones*, ni discoteques, ni concerts que acaben en desconcerts.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Vaga de taxistes

A *La Vanguardia* del dia 19 de gener, vaig llegir una carta d'Ann Mary de Bievre, que em va desconcertar. Una cosa és que no ens agradin les vagues, perquè sempre perjudiquen, però penso que, si som persones racionals, parlant tot es pot arreglar.

Soc una persona gran de 89 anys que, si no vaig amb cotxe, no puc sortir de casa a causa de la meua poca mobilitat. Això significa que aquesta vaga m'ha obligat a quedar-me a casa, cosa lamentable.

Vull aclarir que agafo molts taxis (almenys dos al dia), i que estan molt cuidats, nets i la majoria, si no

tots, porten ambientador. El tracte dels conductors és immillorable i són educats i servicials. No podem generalitzar criticant i traient la fama a un servei tot i que un dia haugem trobat una persona que no porta el taxi com voldríem.

M. ANTÒNIA RAURELL SANCHO
Barcelona

Una proposta

M'agradaria proposar a Ràdio Estel que, de tant en tant, en alguns programes informatius emetin temes silenciats per altres mitjans com, per exemple, el dels homes maltractats per les seves dones, divorcis i custòdia compartida, etc.

Hi ha associacions d'homes maltractats i estaria bé fer-los alguna entrevista i sentir els seus testimonis. I no hem d'oblidar, també, la quantitat d'homes que se suïciden cada any.

Està molt bé defensar les dones, però també hem de defensar els homes, com a mitjà de comunicació d'Església.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ
Tortosa

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

L'arquitecta Alba Arboix analitza com les esglésies han contribuït en la forma urbana de Barcelona

Esglésies a la ciutat

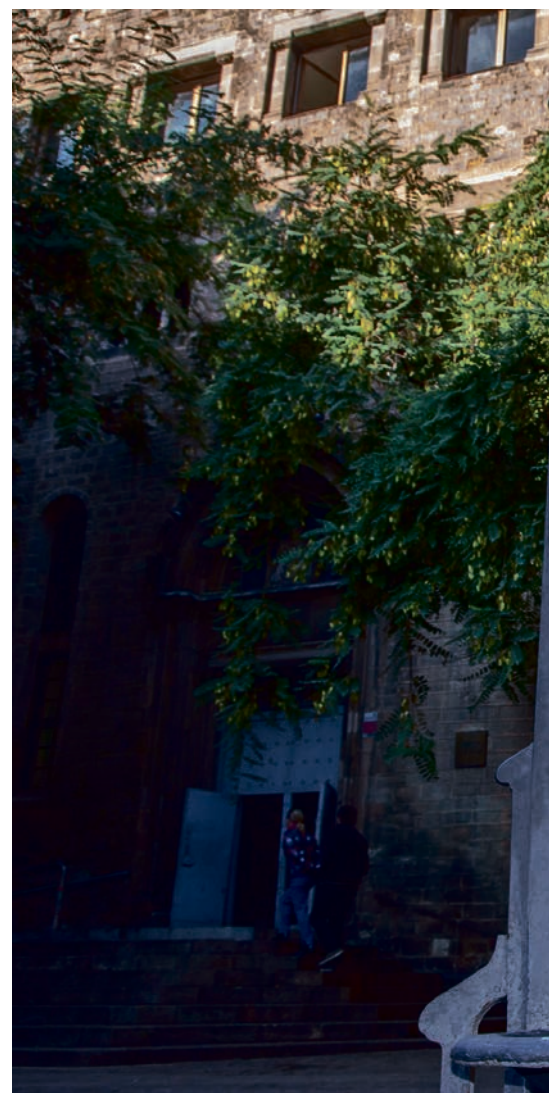
CARME MUNTÉ
Barcelona

D'esglésies, n'hi ha de tipologies ben diverses: de monumentals i d'austeres, acompanyades d'una plaça o no, de planta direccional o més transversal, amb totes les orientacions solars possibles... Tant és així que Alba Arboix reconeix que «l'església, probablement, és l'edifici singular que té més variació tipològica».

Doncs bé, de la mà de la jove arquitecta Alba Arboix, l'Ajuntament de Barcelona, en col·laboració amb l'arquebisbat, ha publicat *Barcelona: Esglésies i construcció de la ciutat*, un llibre que reflexiona sobre la importància de les esglésies parroquials en el teixit urbà de la ciutat de Barcelona. «La peça de l'església ha anat explicant la història de les ciutats», comenta Alba Arboix. «Són un tipus edificatori que ens explica les tècniques constructives de cada moment, les influències existents, la cultura que tenien els arquitectes que les construïen. Són edificis on es plasmen les inquietuds i que donen riquesa cultural i patrimonial a les ciutats».

El llibre és fruit de la tesi doctoral d'Alba Arboix, a la Universitat Politècnica de Catalunya. «Em vaig adonar que no hi havia cap treball que parlés de com les esglésies de Barcelona han contribuït a donar una forma urbana a la ciutat, és a dir, el paper que tenen com a generadores de barris i de ciutat. Això d'una banda, però és que, de l'altra, tampoc no n'hi havia cap que parlés de les esglésies en conjunt, com una col·lecció».

Així doncs, les esglésies parroquials de Barcelona (132 en total) han configurat la trama urbana i li han donat l'aspecte actual. I això

ha estat així des de l'església més antiga (la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor, que es remunta al segle IV) fins a una de les més recents (Sant Francesc de Pàola, del 2005).

«En tots els barris de polígons, que ja comencen a construir-se als anys vint arran de les primeres onades migratòries, l'església és l'element que fa d'aglutinador social», explica Alba Arboix. Així, barris de nova fornada com el Congrés o Montbau, a mesura que veuen aixecar-se blocs d'edificis, també compten amb l'església com a element aglutinador. «Aquests barris no tenien cap mena d'equipament públic, cap dotació social concreta, només la peça de l'església, que avui dia segueix sent la que singularitza el conjunt.»

Multiutilitzar els espais

Per elaborar aquesta guia, Alba Arboix ha hagut de recórrer a diverses fonts documentals, alhora que

«L'església representa molt per a la ciutat, tant des del punt de vista històric com de l'imaginari social»

Agustí Codinach

Alba Arboix davant de l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les, al barri de Sant Pere i de Santa Caterina de Barcelona.

El llibre ha estat editat per l'Ajuntament de Barcelona en col·laboració amb l'arquebisbat.

anava emplenant moltes llacunes. De fet, una aportació interessant del llibre és que presenta de cadascuna de les 132 esglésies parroquials fotos antigues i actuals, una breu descripció històrica i la planimetria.

Haver recorregut cadascuna de les esglésies també ha portat la jove arquitecta a reflexionar sobre els usos. «Hi ha moltes esglésies que estan tancades i que pràcticament només obren amb motiu de la celebració litúrgica», constata Arboix, que considera «que és una pena tenint en compte que l'església representa molt per a la ciutat, tant des del punt de vista històric com de l'imaginari social». Que estigui oberta, afegeix, «vol dir que està en ús, que la gent se la fa seva, mentre que si està tancada no deixa de ser com una mena de decorat, de teló de fons».

A Barcelona tenim exemples de capelles que han perdut el seu ús i que, un cop dessacralitzades,

s'han convertit, per exemple, en la llibreria La Central (capella de la Casa de la Misericòrdia) o en la seu del supercomputador MareNostrum (capella privada de la casa de Manuel Girona). Però això no és el que proposa Alba Arboix. «Més que reutilitzar, el que jo proposo és multiutilitzar l'espai», explica. Així, es tractaria d'impulsar altres activitats més enllà de les pròpiament litúrgiques i religioses, com conferències, representacions teatrals, concerts, lliurament de diplomes, classes magistrals... «Tot un seguit d'activitats que tenen compatibilitat total amb les religioses, que no impliquen una irreversibilitat de funcions i que farien que tornessin a estar molt més dinàmiques i obertes, i utilitzades per tothom.»

Sagrada Família, capítol a part

La basílica de la Sagrada Família, l'església més icònica de Barcelona, mereix un capítol a part. No únicament perquè és l'edifici sacre més gran de la ciutat i «representa l'únic cas de construcció singular implantada en la trama de l'Eixample que ocupa tota una illa de cases sencera», sinó perquè és l'únic edifici que continua construint-se després de més de 135 anys d'obres. I, per tant, perquè la seva construcció té i tindrà afectacions en el conjunt urbà.

En aquest sentit, al llibre, Arboix inclou el plànol original de Gaudí en què proposava una plaça estrellada que dotés la Sagrada Família d'una perspectiva àmplia de visió. «Si s'hagués fet tal com s'havia proposat, la basílica ja no tindria aquest aspecte de compressió espacial», remarca, i afegeix: «Estaria molt bé si es pogués recuperar el projecte de Gaudí, sempre això sí, que es trobés un lloc on reubicar les famílies dels habitatges que caldria enderrocar.»

Sense anar més lluny, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè només té plaça des dels anys vuitanta, quan es va enderrocar un bloc d'habitatges que tenia al davant, cosa que li va permetre guanyar visibilitat i llum, però també nous usos quotidians per a la gent del barri.

ROSA MARÍA JANÉ
CHUECA

El grup Hakuna Teatre estrena el musical «Godspell»

Jesucrist, viu en el món d'avui

«La nostra aposta és presentar que Jesús continua viu ara i que és present a tot arreu.» Així ho explica a *Catalunya Cristiana* Núria de Bofarull, codirectora del musical *Godspell* que el grup Hakuna Teatre estrena a Barcelona (teatre La Salle Bonanova) el cap de setmana 9 i 10 de febrer.

El musical *Godspell* va néixer als anys setanta i està basat en l'evangeli de sant Mateu. «S'hi presenta la figura de Jesús», comenta De Bofarull, «però traslladada al món actual. A mesura que han anat passant els anys s'ha anat actualitzant segons el moment en què es representava. L'última producció important que es va fer va ser a Broadway el 2012».

I ara, de la mà de Hakuna Teatre, tenim l'oportunitat de disfrutar d'aquest musical que ens presenta Jesús «d'una manera molt més fresca, que pot arribar a tothom. La gent jove pot veure'l més proper i descobrir que està viu i que s'adapta al temps que vivim», assegura la codirectora del musical.

La representació es divideix en dos actes. En el primer, comenta la Núria, «apareix Joan Baptista anunciant la vinguda de Jesús, com escull els seus deixebles: uns 20 nois i noies. Es basa en els ensenya-

ments de Jesús, es mostren les paràboles d'una manera més còmica, més gràfica, fent petits microteatres (benaurances, l'adúltera...). Els deixebles van entrant en aquesta nova manera de veure les coses que els presenta Jesús».

La segona part recorre els moments de l'Últim Sopar, la traïció de Judes, la Passió i la Resurrecció.

Hakuna és un moviment cristià que va néixer a la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro. Es caracteritza per crear noves cançons de temàtica religiosa i té un profund carisma eucarístic. Ja ha editat tres discos i, davant l'èxit de les cançons, es va decidir a tenir presència en el món dels musicals cristians amb una obra realitzada amb molta professionalitat i atractiva per a tothom.

Segons Núria de Bofarull, «volem mostrar que al món de l'espectacle també hi ha cabuda per a musicals de temàtica religiosa, que es pot fer alguna cosa catòlica amb molt de carisma i força. Haurà valgut la pena si algú descobreix que el missatge principal de Jesucrist és l'amor i que això que es va dir fa 2.000 anys avui dia és tan nou com en aquell moment».

Les entrades es poden adquirir a la pàgina www.hagamosteatro.com.

Els espectadors
descobriran
un Jesús molt
actual.

30 FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «*Laudato Si'*» — «*Lloat sigueu*» —

54 LES DUES PREGÀRIES que el papa FRANCESC ens proposa

La Carta encíclica ***Laudato Si'*** del papa Francesc conclou amb *dues pregàries adreçades a Déu*, però concebudes de manera diversa per tal que puguin ser utilitzades per persones diferents.

Heus aquí les seves paraules: «***Després d'aquesta llarga reflexió, joiosa i dramàtica alhora, us proposo dues pregàries. La primera, la podem compartir tots els qui creiem en un Déu que és creador; en la segona, els cristians demanem inspiració per assumir els compromisos que l'Evangeli de Jesús ens ha proposat en relació amb la Creació***» (LS 246).

Pare nostre que sou present en tot l'univers
i en la més petita de les vostres criatures.
Vós envolteu amb la vostra tendresa tot el que existeix.
Vesseeu en nosaltres la força del vostre amor
perquè tinguem cura de la vida i de la bellesa.

Inundeu-nos de pau,
perquè visquem com a germans i germanes sense fer mal a ningú.
Pare dels pobres,
ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra,
que són tan rics als vostres ulls.
Guariu les nostres vides,
perquè siguem protectors del món, no pas depredadors,
perquè sembrem formosor, no pas contaminació i destrucció.

Toqueu els cors
dels qui busquen només beneficis a costa dels pobres i de la terra.
Ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa,
a contemplar-la amb admiració,

«Després d'aquesta llarga reflexió, joiosa i dramàtica...»

i a reconèixer que estem profundament units a totes les criatures
en el nostre camí cap a la vostra llum infinita.

Gràcies perquè sou amb nosaltres cada dia.

Encoratgeu-nos, si us plau, en la nostra lluita per la justícia, l'amor i la pau.

* * * * *

PARE, us lloem amb totes les vostres criatures,
que van sortir de la vostra mà poderosa.

Són vostres, i plenes de la vostra presència i de la vostra tendresa.

Lloat sigueu!

FILL DE DÉU, JESÚS, per Vós foren creades totes les coses.

Vós us formàreu en el si maternal de Maria,

us féreu part d'aquesta terra i miràreu aquest món amb ulls humans.

Avui Vós sou present en cada criatura amb la vostra glòria de ressuscitat.

Lloat sigueu!

ESPERIT SANT, amb la vostra llum orienteu aquest món vers l'amor del Pare

i acompanyeu la Creació que gemega en la seva tasca,

Vós també habiteu en els nostres cors per impulsar-nos a fer el bé.

Lloat sigueu!

SENYOR U I TRI, comunitat admirable d'amor infinit,
ensenyau-nos a contemplar-vos en la bellesa de l'univers,
on tot ens parla de Vós.

Desvetlleu la nostra lloança i la nostra gratitud per cada ésser creat.

Doneu-nos la gràcia de sentir-nos íntimament units
a tot el que existeix.

DÉU D'AMOR, mostreu-nos el nostre lloc en aquest món
com a instruments del vostre amor envers tots els éssers de la terra,
perquè cap d'ells no és oblidat davant vostre.

Il·lumineu els amos del poder i del diner
perquè es guardin del pecat de la indiferència,
estimïn el bé comú, donin suport als febles,
i tinguin cura d'aquest món que habitem.

Els pobres i la terra pateixen dolors de part.

SENYOR, acollu-nos amb el vostre poder i la vostra llum,
ajudeu-nos a protegir tot ésser vivent i a preparar un futur millor,
perquè vingui el vostre Regne de justícia, de pau, d'amor i de bellesa.

Lloat sigueu!

Amén.

Donat a Roma, prop de Sant Pere, el 24 de maig,
Solemnitat de la Pentecosta, de l'any 2015, tercer del meu Pontificat.

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

El jesuïta P. David Brown treballa a l'Observatori Astronòmic del Vaticà.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La ciència actual no es troba pas en contradicció amb la fe cristiana

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Crec que tots els nostres lectors estan ben d'acord amb l'afirmació que hem posat per títol, i em diran: a què ve, ara, parlar d'això? És perquè m'he trobat amb el text d'una entrevista que es va fer al P. David Brown, s.j., en la qual sortia el tema i m'ha agradat tant el que ell respon que m'ha semblat que també us agradaria que jo us en digui alguna cosa.

El P. David Brown és americà. Va néixer a Louisiana, el 1967, i és un dels 13 investigadors que treballa a l'Observatori Astronòmic del Vaticà, bo i alternant aquesta tasca amb la que du a terme amb el telescopi del mont Graham d'Arizona. Investiga la constitució de les estrelles «subnanes», que ens poden dir alguna cosa del que passarà amb el Sol quan se li acabi la «vida». És un jesuïta més dels que, destinats pels superiors, s'han dedicat a l'astronomia. I és que ell, abans d'entrar a l'orde, havia estudiat Ciències Físiques, per això l'han destinat a la ciència. Dels jesuïtes astrònoms us haig de dir que ja n'hi ha 35 que han tingut l'honor de veure reconeguda la seva obra amb un cràter de la Lluna que ara porta el seu nom.

Així, doncs, el P. Brown ens diu que ja quan estudiava física se li presentava la pregunta del perquè de l'estructura de la matèria i l'ordre admirable que hi ha en la natura, amb les seves lleis. «La ciència em portà fins a un cert punt, no més enllà, però les preguntes con-

tinuen i es tornen filosòfiques i teològiques», explica. I és per això, diu, que poc després de llicenciar-se entrà als jesuïtes. I a les preguntes de l'interrogant sobre si la ciència pot demostrar l'existència de Déu, respon (com és cosa ben clara) que essent Déu transcendent no pot ser objecte de la ciència experimental, però sí que la ciència en dona suggeriments. Fins i tot la teoria de la relativitat, diu, ajuda la filosofia i la teologia a aclarir la comprensió del temps i de l'espai, i també la mecànica quàntica, amb el seu indeterminisme, pot contribuir a la discussió sobre causalitat i lliure albir.

A la pregunta de si en la col·laboració amb altres científics es trobava amb ateus, respon dient que se n'ha trobat molts que estan oberts a les preguntes sobre transcendència i que no s'ha topat mai amb cap hostilitat. I nosaltres hi afegiríem: és que n'hi ha molts que són agnòstics però no tants (per no dir poquíssims) que siguin ateus convençuts, i per això en general són respectuosos amb els creients.

I preguntat sobre la possible incompatibilitat entre alguna teoria científica i la fe, contesta que s'ha vist al llarg de la història que si semblava alguna vegada que hi havia contradicció s'han acabat sempre trobant-se fe i ciència en la veritat. I és que una veritat que ho sigui de debò no pot contradir una altra veritat certa. La cosa és clara.

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA

Arxiver dels caputxins

TRADICIONS REMEIERES

La cabellera de blat de moro

El blat de moro, conegut també com a panís d'indi, o moresc (llat., *Zea mays*; cast., *maíz*) és un cereal que arribà a Europa en començar el segle XVI procedent del continent americà. Sembla que ja es començà a conrear en els territoris peninsulars vers el 1520. La grana del moresc destaca per la seva abundosa aportació en hidrats de carboni, i és molt rica en minerals, especialment el potassi i el fòsfor. Estudis recents de caràcter científic han posat de manifest que la ingestió de la seva farina facilita el trànsit intestinal i ajuda a rebaixar els nivells de colesterol a la sang.

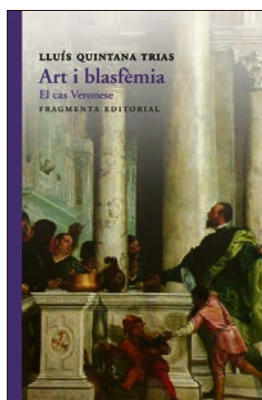
En la tradició remeiera de la Catalunya rural la cabellera de les espigues del panís d'indi, preses en infusió, ha demostrat la seva potent acció diürètica, tal com ho posà en relleu el gran expert en herbes remeieres, Dr. Pius Font i Quer († 1964), qui entre la pagesia de Manresa aprengué aquesta utilització: «*Las barbas o cabellera de maíz tiene virtudes diuréticas realmente eficaces y de acción muy segura. Cuando se emplean bien colectadas no irritan jamás. Siempre que se crea necesario activar la secreción urinaria pueden prestar excelentes servicios, por ejemplo en los estados febriles, en las inflamaciones de la vejiga, en las enfermedades cardíacas y de gota, pero si la dificultad de orinar tuviere como origen una inflamación de la próstata, en modo al-*

guno debe propinarse esta infusión, ya que multiplicaría los padecimientos del enfermo» (*Plantas medicinales*, 667).

Els frares caputxins, que des de final del segle XVII ja es beneficiaven de les propietats nutritives de la farina de blat de moro (que conegueren durant el seu sojorn en les missions d'Amèrica), van introduir de manera habitual en llur dieta la ingesta del farro i també de les *farinetes*, especialment ingerides en els àpats conventuals com a nodriment bàsic en els moments de penúria i en les crisis de subsistències que, tantes vegades, han afectat la història del nostre poble.

A propòsit de la manera de fer les farinetes, en un antic receptari de cuina caputxina hi llegim: «Per fer bones farinetes de panís o de farina de blat de moro, se posa una olla al foch, y s'hi tira un troç de sagí y després, en paella a banda, s'hi fan sofregir talls de cansalada novella, botifarra, llom<illo> y pernil, a gust del que li agradi, y quan está tot a punt se tira dintre la olla. La farina és millor que sia torrada al forn, y que es vagi tirant al caldo remenant. Sempre se coneix quan estan bé de punt les farinetes, quan s'hi aguanta la cullera dreta» (BHC, *Receptes*, s. c.). A l'article vinent, a. D., us parlaré del moniato, que és un tubercle molt estimat en la cuina conventual ja que, a més de ser alimentós, «omple aviat», com afirmaven els antics frares.

LLUÍS QUINTANA TRIAS

Art i blasfèmia

El cas Veronese

Fragmenta Editorial, 2019, 125 pàg.

El 18 de juliol del 1573 Veronese va comparèixer davant la Inquisició acusat d'heretgia per una pintura del sant sopar. Obligat per les circumstàncies, però empès per l'astúcia, Veronese va trobar una sortida: titular el quadre *Sopar a casa de Leví*, remetent-se a un passatge menor de l'Evangeli, de manera que la blasfèmia es diluïa. Així, el quadre canviava totalment de sentit sense retocar res del que s'hi representava.

PIUS-RAMON TRAGAN MARINELLA PERRONI

«A Déu, ningú no l'ha vist mai» (Jn 1,18)
Una guia per a l'evangeli de Joan
Editorial Claret, 2018, 348 pàg.

Restituir Joan a Joan, recuperar tota la virtualitat de la cristologia joànica és un repte que no pot deixar d'acollir el qui, com nosaltres, ha ensenyat durant molts anys el Nou Testament. Si el lector troba en aquest treball una eina per reconèixer la importància literària i teològica de l'evangeli de Joan i per entendre millor el seu missatge, podrem dir que ha estat obtinguda la finalitat que ens havíem proposat.

MARCO BERSANELLI

El gran espectáculo del cielo

Ediciones Encuentro, 2019, 125 pàg.

El viatge que fa en aquesta obra l'astrofísic Marco Bersanelli discorre a través de les diferents concepcions de l'univers que l'home ha elaborat al llarg de la història, des dels seus inicis fins al present. En cadascun dels vuit capítols, l'autor ens convida a identificar-nos amb els ulls i la ment d'alguns dels protagonistes d'aquestes concepcions perquè fem nostres les preguntes que tenien quan miraven cap al cel.

JENNY ERPENBECK

Les formes del verb anar

Angle Editorial, 2018, 341 pàg.

El Richard, un professor de Filologia clàssica jubilat, porta una existència rutinària fins que casualment a Alexanderplatz (Berlín) observa uns refugiats africans en vaga de fam. Això el fa recordar la seva pròpia condició, quan va haver de fugir de Polònia durant la Segona Guerra Mundial, i s'implica en el destí d'aquestes persones. Novel·la guanyadora del Premi Thomas Mann, el Premi Strega Europeo i finalista del Premi al Millor Llibre Alemany.

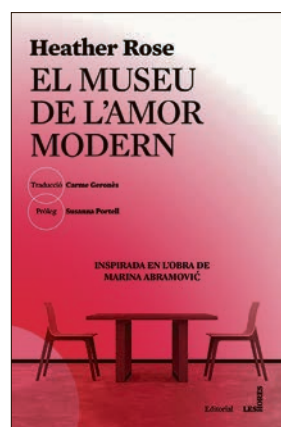
STEPHANIE BUTLAND

La vida escondida entre los libros

Los libros del Lince, 2018, 272 pàg.

Loveday va perdre tot el que tenia i estimava en una nit fatídica. Aquell esdeveniment horrible la va portar a convertir la llibreria on treballa en el seu únic refugi, però tot és a punt de canviar: algú que coneix el seu passat intenta enviar-li un missatge i ella no podrà fer res per evitar-ho.

Una novel·la tendra, punyent i d'una gran intensitat emocional; és un cant d'amor als llibres.

HEATHER ROSE

El museu de l'amor modern

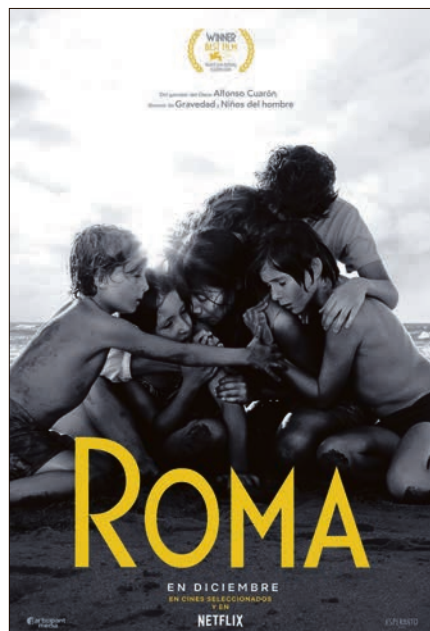
Editorial Les Hores, 2018, 328 pàg.

Aquesta novel·la explica una història al voltant de la *performance* que l'artista Marina Abramović va portar a terme l'any 2010 titulada *The artist is present*. L'artista es va asseure immòbil al costat d'una taula, en una sala blanca del Museu d'Art Modern (MOMA) de Nova York en silenci, cada dia, durant tres mesos.

Novel·la guanyadora de l'Stella Prize 2017.

CRÍTICA DE CINEMA

JOSAN MONTULL
Salesià

La grandesa dels humils

Després de l'èpopeia espacial *Gravity*, Alfonso Cuarón torna a la pantalla amb *Roma*, una pel·lícula bellíssima que té un to totalment diferent del del seu film anterior.

La Cleo (Yalitza Aparicio) és la jove indígena minyona d'una família que viu a la Colònia Roma, un barri benestant de Ciutat de Mèxic. A través de la mirada de la Cleo, la vida, les passions i l'agitació política del Mèxic dels 70 desfilen i són interioritzats per la senzillesa d'aquesta dona meravellosa.

La família, formada per l'àvia, la mare, el pare i quatre fills entremaliats, supera les dificultats i lluita per la vida, que —a pesar de la bonança econòmica— no és gens fàcil.

La Cleo és d'una senzillesa extraordinària i d'un amor fora de sèrie; la cura dels infants, la delicadesa amb tothom, la feina constant i la discreció personificada en fan una dona referencial en la vida de la família.

Cuarón homenatja així les dones de la seva infantesa. Mentre que els homes són tan virulents com superficials, tan agressius com buits, les dones són les que fan avançar la història a impulsos de feina i d'amor.

Sorpren la naturalitat i la frescor de tots els actors i actrius; ningú

no està per sobre de ningú, si bé, destaca la debutant Yalitza Aparicio, que dona vida a una comovedora Cleo, personatge entorn del qual gira la pel·lícula. Els infants estan prodigiosos, en cap moment tenim la sensació que actuen, senzillament es mouen per la pantalla amb una naturalitat sorprenent.

La fotografia en blanc i negre és d'una bellesa aclaparadora, els plans seqüència expliquen descriptivament i líricament la vida de cada dia; tot està tractat amb poesia, des de la neteja diària de la casa fins a la matança del Corpus Christi, des de l'incendi al bosc fins al part terrible a l'Hospital.

No és una pel·lícula fàcil, aquí no hi ha efectes especials enlluernadors sense cap mena de batec; a *Roma* hi ha una cadència pausada i serena que convida a la contemplació i a descobrir la meravella de les coses senzilles.

Som davant d'una pel·lícula enlluernadora i excepcional. Cuarón ha fet una obra que és cinema en estat pur, un bell retrat de la grandesa del que és quotidià i de l'heroïtat de la senzillesa.

Amb una poètica extraordinària i una profunditat humana que emociona, *Roma* és una obra mestra indiscutible.

AMB BON HUMOR

ROMA

DIRECCIÓ: Alfonso Cuarón
INTÈRPRETS: Yalitza Aparicio,
Marina de Tavira, Marco Graf,
Daniela Demesa
GÈNERE: drama, família
135 minuts
Mèxic

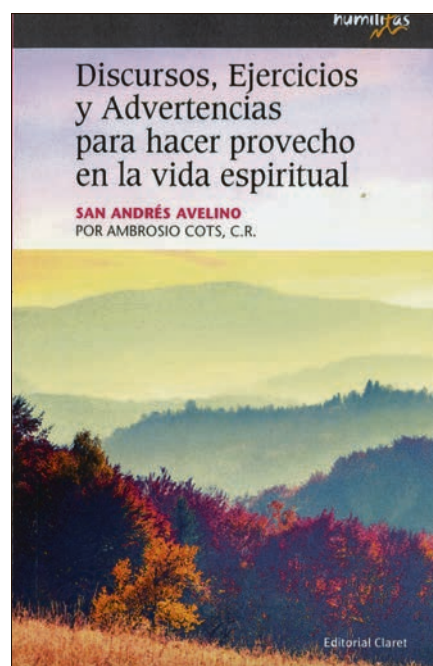
CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Caputxí

Un religiós molt exemplar

SAN ANDRÉS AVELINO

Discursos, ejercicios y advertencias para hacer provecho en la vida espiritual

A cura d'Ambròs Cots i Dorca, C.R.

Editorial Claret, 2017, 56 pàg.

Lancelot Avel·lí nasqué el 1521 al Regne de Nàpols. Quan l'any 1556 ingressà als clergues regulars teatins (que era una nova institució religiosa pretridentina, on els seus membres amb una pobresa absoluta i una confiança total amb la divina Providència, es dedicaven exclusivament a cercar per damunt de tot el Regne de Déu) demanà de ser anomenat Andreu, com a nom de religiós, pel seu gran amor a la creu.

Andreu Avel·lí fou un religiós molt exemplar i un mestre d'espiritualitat molt apreciat pels seus contemporanis, que moria sobtadament el dia 10 de novembre de 1608, a la grada de l'altar, quan revestit amb els ornaments sacerdotals era a punt de començar la celebració de la Santa Missa. Dels nombrosos escrits d'Andreu Avel·lí, el pare Ambròs Cots i Dorca, procurador general dels teatins, amb destinació a la col·lecció *Humilitas* impulsada pels teatins per donar a conèixer i divulgar textos ascètics poc coneguts, ha seleccionat un conjunt de textos d'enorme interès que poden ajudar el creient contemporani a mantenir-se en la presència de Déu i, sobretot, a ser fidels i millors complidors del voler de Déu en la vida de cada dia com a camí de santificació, tot fent l'esforç permanent «de recordar-nos de Déu i maldar per tenir-lo sempre en el nostre cor» (p. 11), i avorrint de manera radical el pecat i reformant aquells mals costums que ofenen el bon Déu (p. 17).

Els textos seleccionats per Ambròs Cots, i que bellament ha traduït al castellà, els han extret del volum quart de les obres del sant publicades a Nàpols entre els anys 1733-1734, editades poc després de la canonització d'Andreu Avel·lí, tinguda a Roma l'any 1712. Aquests *Discursos, Exercicis i Advertiments* són uns escrits força breus, però tenen una enorme densitat espiritual i que, ben cert, ens ajudaran a portar una vida espiritual molt més pregonna, car poden contribuir a millorar la nostra relació amb Déu a través de la pregària, car si som fidels a les inspiracions del bon Déu, esdevindrà també, com a millor dels regals «suau consolació de l'esperit» (p. 19).

RAUXA

Sortir de Babel

Des del triomf de la industrialització ens hem tornat plenament urbans. La ciutat creix i s'imposa, mentre que el món agrícola queda en un segon pla. El camp, certament, ens continua proveint el nostre pa de cada dia com ha fet des de fa milers d'anys, només que ara ho hem oblidat. L'home cosmopolita, tecnològic i ben comunicat viu ignorant d'on li ve l'aliment que el sustenta i l'aigua que el revifa. Aquesta mentalitat que creu que la vida se la dona un mateix és tan contagiosa que fins ha arribat a qui viu envoltat de bona terra de conreu. L'home pot tenir davant seu els sembrats i la vinya, veure'ls cada dia amb la primera claror de l'alba i, tanmateix, tenir una bena als ulls que li impedeix de veure'ls realment tal com són.

Les nostres ciutats han arribat a dominar l'art de la seducció. Ofereixen un estol de distraccions per a l'ànima i d'aliments per al cos tan atractius que arriben a semblar veritables necessitats. Qui es pot resistir a aquests encants? Podent viure allà on tot batega incessantment i la nit és idèntica al dia, qui vol viure en un secà de terrossos? Sí, la molt generosa ciutat, segura d'ella mateixa, té sempre una resposta per a tot, però el preu que es cobra és el cor mateix de l'home. Un dia, qui viu a la gran urbs, fatigat de tot, en sortirà i agafarà un camí estret fins a arribar a uns camps. Llavors, una veu li dirà: «Digues, què veus?» I ell respondrà: «Un sembrat tot verd i un ametller florit al bell mig de l'hivern.»

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Barcelona

SANT JOSEP DE LA MUNTANYA

Tots els diumenges fins al 17 de març, a les 18.45, devoció dels Set Diumenges de Sant Josep predicats per Mn. Ramon Ollé al santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona.

INSTITUCIÓ TERESIANA

El **dilluns 11 de febrer**, a les 19.00, presentació de l'exposició 1918-2018. *Un passeig per la història. Nous reptes, noves propostes* a la Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona).

TALLER D'ORACIÓ AMB FRANCESC I CLARA

El **dimarts 12 de febrer**, a les 19.30, *Màrtirs OFS*. Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 – Barcelona.

PARRÒQUIA VERGE DE LA PAU

El **dimarts 12 de febrer**, a les 21.00, conferència de Ricard Casadesús *Compatibilitat i complementarietat entre fe i ciència* (pl. Ferran Casablanques, 4 – Barcelona).

PARRÒQUIA DELS SANTS GERVA-SI I PROTASI

El **dimarts 12 de febrer**, a les 21.30, conferència de Ramon M. Nogués *La crisi cristiana europea a Catalunya: la panoràmica religiosa i espiritual*. Pl. Bonanova, 12 – Barcelona.

TALLER D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE P. I. LARRAÑAGA)

El **dimecres 13 de febrer**, sessió informativa a la parròquia de Sant Joan M. Vianney (c/ Melcior de Palau, 56 – Barcelona). Contacte: Puri Vilar, tel. 625 202 274.

AMICS DE SANT FRANCESC

El **dijous 14 de febrer**, a les 20.00, pregària als Franciscans del carrer Santaló de Barcelona.

AMICS DELS ÀNGELS

El **dijous 14 de febrer**, a les 18.30, conferència *Espiritualitat i transparència* amb Josep Oton al Seminari conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231). Donatiu: 8 euros.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dissabte 16 de febrer**, a les 10.00,

Què vol dir «sentir i gustar de les coses internament»? amb Adolfo Chércoles. Inscripcions: cursos@fespinal.com.

CATECÚMENS

El **diumenge 17 de febrer**, a les 10.30, recés de catecúmens al Seminari Salesià Martí-Codolar de Barcelona.

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 17 de febrer**, a les 18.00, concert solidari de veu, arpa i orgue amb obres de Bellini i Bach entre altres. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **diumenge 17 de febrer**, a les 18.00, *Monaquisme avui i el seguiment del Crist* amb la Gna. Griselda Cos. C/ Anglès, 55 – Barcelona.

ATENEU SANT PACIÀ

El **dimecres 20 de febrer i el dijous 21**, a Barcelona, III Simposi internacional *Reforma i Reformes en l'Església*. (www.edusantpacia.cat).

Girona

CIDEVIDA

El **dissabte 9 de febrer**, jornada commemorativa del 50è aniversari de la *Humanae vitae*: a les 17.00, conferència de Mons. José Ignacio Munilla al Casal Bisbe Cartañá; a les 20.00, eucaristia al temple expiatori del Sagrat Cor de Girona; a les 21.30, aperitiu al local de Cidevida (c/ Cor de Maria, 7).

Sant Feliu de Llobregat

MÚSICA I SILENCI

El **diumenge 17 de febrer**, a les 16.30, improvisacions sobre cançons tradicionals i dels intèrprets amb Assumpta Mateu (veu) i Oriol Romaní (clarinet) al monestir de Sant Benet de Montserrat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per l'acollida de les víctimes del tràfic de persones, la prostitució forçada i la violència.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí Codinach, Josep Gil, Joan Guiteras, Antonio Gil, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Xavier Moretó, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Joan Maria Vernet, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La Fundació Quatre Vents (www.4vents.org) va celebrar el 2018 el 30è aniversari. Tres dècades d'atenció a la infància en risc basades en la igualtat, l'amor, la justícia, la solidaritat, la pau... La seva fundadora i directora, Lita Alvarez, es mostra preocupada per les retallades de l'Administració, però mirant els petits com juguen comenta: «Per ells, val la pena seguir.»

Quins serveis ofereix la Fundació Quatre Vents?

Del servei a la infància i a la família n'han sortit tots els projectes que tenim, que han anat sorgint veient les necessitats que hi havia: vivendes per a dones, atenció per als seus fills adolescents, un espai familiar per a mares-fills, servei de menjador, de bany, de bugaderia, la guarderia (que és el primer projecte i el que més nombre d'usuaris té), la llar de recuperació... Els serveis han d'adaptar-se a les persones, no les persones als serveis.

Disposen de prou mitjans?

Es parla molt de protecció a la família, però estem patint moltes retallades per part de l'Administració i això afecta molt una entitat com la nostra, oberta 24 hores al dia, vacances escolars incloses. És l'única entitat d'aquestes característiques a Barcelona des de fa 30 anys. No hi ha cap altra entitat com la nostra que abasti tots aquests camps junts. Sembla que això no ho apreciïn les administracions.

La infància continua sent el sector més vulnerable?

En principi, els nens, la petita infància, no són vulnerables. La problemàtica que tenen els nens petits és de tipus familiar, després sí que desenvoluparan les seves pròpies problemàtiques i seran tan vulnerables com la seva fami-

Lita Alvarez, directora de la Fundació Quatre Vents

«Els petits continuen sent els invisibles de la nostra societat»

lia. Si no s'atén aquests petits en un moment en què s'està formant la seva personalitat, tindrem problemes més endavant. No es poden anar posant pegats a mesura que exploten els problemes. I està comprovat que la prevenció encara no existeix a casa nostra.

Vostès sí que fan una tasca de prevenció...

Nosaltres fem serveis de prevenció: detecció de problemes familiars, mancances dels infants... per poder derivar-los on calgui. Si això s'agafa a temps, podem evitar moltes conseqüències de futur. És imprescindible establir unes bones polítiques de prevenció amb serveis de qualitat. Però això no s'aplica, al contrari. Les entitats socials estem realitzant un treball de contenció social, estem fent la feina que correspon a l'Administració i a sobre ens retallen les

ajudes! Som serveis consolidats i que funcionen bé, per què, doncs, aquestes retallades?

Quin balanç fa d'aquests 30 anys d'història?

Crec que hem desenvolupat una tasca molt útil i per a moltes famílies ha suposat progressos i canvis positius. Els problemes socials no es resolen d'un dia per l'altre i el problema de les polítiques és que volen resultats ràpids. Els petits continuen sent els grans invisibles de la nostra societat. No es pot esperar que un problema sigui visible per intervenir-hi perquè aquell problema que ara pugui sortir a la llum perjudica aquella criatura de fa molt. La millor política de prevenció amb els petits és que s'ajudi aquelles famílies que no tenen mitjans econòmics, però amb la condició que millorin l'atenció dels seus fills.

Encara que no hi creguis...

Tots tenim un àngel

DESCOBREIX L'ESPOT DE **Càritas** 3.0 A WWW.CARITAS.BARCELONA

Església Arxidiocesana
de Barcelona

Càritas
Barcelona